

Home
vijesti
Historija
Tuzlarije

22.06.2009.

Projekt pravnih eksperata

Prikupljaju se dokazi za tužbu protiv Dobrice Ćosića

Sinan Alić, predsjednik Fondacije „Istina, pravda, pomirenje“ iz Tuzle, potvrdio je da pravni eksperti ove fondacije prikupljaju dokaze na osnovu kojih bi protiv srbijanskog književnika Dobrice Ćosića bila podnesena krivična prijava za ratni zločin.

Prema Alićevim riječima, na ovom projektu angažirano je nekoliko uglednih pravnika, kako u BiH, tako i u Srbiji. Oni će sagledati sve aspekte podnošenja prijave, za što po uvjerenju mnogih, postoji više pravnih osnova po kojima bi se Ćosić trebao naći na sudu.

- Postoji dosta ljudi, kako u BiH, tako i u Srbiji koji smatraju da se Dobrica Ćosić, skupa sa Slobodanom Miloševićem, trebao naći iza brave kao osoba odgovorna za zločine počinjene u proteklim ratovima na prostorima bivše Jugoslavije. Ćosić je jedan od mozgova tih ratova i sigurno nije ostavljao mnogo pisanih tragova iza sebe. Ali, prema onome što sam saznao u Beogradu, ostavio je sasvim dovoljno da bude izveden pred sud. Ja u ovom trenutku ne mogu govoriti o potezima koje činimo kako pravnicima ne bi bio otežan daljnji rad. U svakom slučaju na Ćosića nismo zaboravili i vjerujem da će odgovarati za ono šta je učinio - kazao je Alić.

Sonja Biserko i Biljana Kovačević, koje su u ime svojih organizacija zbog govora mržnje Dobricu Ćosića već tužile sudu u Beogradu, pokušat će tokom narednih dana u nekoliko gradova BiH objasniti javnosti šta je to što je dovelo do ponošenja tužbe protiv Ćosića. Bit će to prilika, kako nam je kazao Alić, da se u BiH mobilišu sve stručne snage koje mogu pomoći u prikupljanju dokaza protiv Ćosića.

Godišnjica bitke na Brčanskoj Malti

Danas je godišnjica najznačajnijeg događaja u novijoj historiji našeg grada. Svi Tuzlaci znaju da mislimo na 15. maj 1992. godine, kada je bitkom na Brčanskoj Malti rat na velika vrata ušao i u naš grad. Sarajevo je već gorilo, pali su Zvornik, Bijeljina i Brčko, ista sudbina čekala je i Tuzlu. Srećom, Tuzlaci, pripadnici svih naroda i vjeroispovijesti, nisu dozvolili da se to dogodi. Zahvaljujući tom danu, miris ljiljana nadjačao je prekodrinski miris baruta i krvi. Znamo da su lokalna politika i političari u zamci prljavog beogradskog suđenja Iliji Jurišiću s jedne strane i još prljavijeg politikanstva bh države koja je nevinog čovjeka ostavila na cjedilu i dovela u pitanje najsvjetliji datum u historiji Tuzle. Ako su oni u zamci, nismo mi, obični građani. Pantimo i budimo ponosni na 15. maj 1992. godine.

Neka je rahmet i slava svim našim mrtvim ljiljanima.

The roots of the Greater-Serbian 1991-1995 aggression on Croatia and Bosnia-Herzegovina

The contemporary plan of creating the "Greater Serbia" defines its borders roughly as those gained by the Turkish Ottoman Empire in the past, tracing the farthest Serbian enclaves in Croatia. This irrational plan was laid down in a secret written program, created in 1844 by the Serbian minister of inner affairs. Today the main promoter of this idea is the Serbian Academy of Sciences and Arts, through a systematic indoctrination of the entire Serbian population. This highest cultural institution of Serbia bears the greatest responsibility for the tragedy of the Bosniaks, Croats and even their own people in the aggression that started in 1991. In the states of Croatia and Bosnia-Herzegovina the Serbs are represented by 20% of the entire population. The scheme for creating the "Greater Serbia", hidden behind the idea of New Yugoslavia, was planned in Belgrade. Up till now we have seen the following main stages:

1. canceling the autonomy of Kosovo and Vojvodina through indescribable brutalities in 1987; Montenegro with its puppet regime becoming a Serbian province in political, economical and ecclesiastical sense,
2. the withdrawal of the Yugoslav Army from Slovenia and the aggression against Croatia (1991 - 1995),
3. the aggression on Bosnia-Herzegovina (October 1991 - 1995), which is the key point of the whole plan. The aim is to obtain ethnically pure Serbian territory by exterminating the Bosniaks and Croats.

The second stage of this plan started in the region of Knin, a small Croatian town, which used to be the residence of Croatian kings (in the 11th century), inhabited mostly by the Serbs of the Valachian origin, was carefully planned immediately after Tito's death in 1980 and coordinated from Belgrade, disguised as pretended care for the 'threatened' Serbs in Croatia. In the beginning it was a very consistent, simultaneous activity of the Serbian Orthodox Church,

Danas na Slanoj Banji u okviru obilježavanja 9. maja

Svečano otkriven spomenik poginulim Zlatnim ljiljanima

Na Slanoj Banji danas su nizom aktivnosti obilježeni Dan Europe, Dan antifašizma i Dan zlatnih ljiljana.

Polaganjem vijenaca i cvijeća na Partizanski spomenik na Trnovcu, spomenik Josipu Brozu Titu i narodnim herojima, zatim spomenik partizanskim brigadama, poginulim braniteljima Tuzle i BiH 1992. - 1995, poginulima na Kapiji 25. maja 1995., te svečanim činom otkrivanja spomen obilježja poginulim nosiocima najviših ratnih priznanja odbrambenog rata 1992.- 1995., zvaničnici Općine Tuzla i Kantona i njihovi gosti, predstavnici političkih stranaka, boračkih organizacija i udruženja, kao i ostali okupljeni građani Tuzle, odali su počast onima koji su izgubili život boreći se za slobodu Tuzle i Bosne i Hercegovine, kao i onima koji su nastradali kao civilne žrtve rata.

Nakon intoniranja državne himne, minutom šutnje i proučenom fatihom prisutni su odali počast nastradalima u minulim ratovima, a onda se okupljenim građanima obratio načelnik Općine Tuzla Jasmin Imamović rekavši da Bosna i Hercegovina zaslužuje da prva uđe u EU i NATO pakt kao zemlja sa najvećim antifašističkim snagama, zemlja koja ima Tuzlu, nadaleko poznatu po svojoj toleranciji, multikulturalnosti i njegovanju različitosti. Dodao je da trebamo biti ponosni jer je u Tuzli podignut spomenik svim bh herojima.

Završivši svoj govor načelnik Imamović je najavio istinskog prijatelja Tuzle, člana Predsjedništva BiH Željka Komšića, koji koristi svaku priliku da kaže nešto o nedužno pritvorenom Iliji Jurišiću. Zahvalivši se na časti da se javnosti obrati iz herojske Tuzle, Komšić je rekao:

- Grad koji je simbol antifašizma još od kada je bio najveći oslobođeni grad u od Hitlera porobljenoj Europi. Možemo reći da je grad Tuzla, zbog svoje jednakopravnosti i usvajanja novih tehnologija u mnogim oblastima, primjeren za obilježavanje Dana Europe. Ovo mjesto gdje se sada nalazimo je mjesto emocija i najdubljih osjećanja, zato što ćemo danas, pored postojećih otkriti spomenike za poginule Zlatne ljiljane Tuzle i za sve narodne heroje BiH iz odbrambeno oslobodilačkog rata 1992 – 1995. Ovo mjesto nam pokazuje i dokazuje kontinuitet borbe svih građana protiv agresije, fašizma i nacionalizma u kojoj su kao žrtve pored onih najhrabrijih nastradali i oni najneviniji. Na Kapiji su od zločinačke granate ispaljene na dan koji je slavljen kao Dan mladosti, nastradali naši najdraži, naša djeca. Od tada je, za sve nas, taj dan kao i ovaj danas, dan tuge, ponosa i prkosa, i odlučnosti građana Tuzle i BiH da jednom zauvijek kažu NE svim neprijateljima BiH, između ostalog rekao je član Predsjedništva BiH Željko Komšić

Jedini spomenik svim narodnim herojima Bosne i Hercegovine, kojeg su podigli Općina Tuzla i Udruženje Zlatnih ljiljana Tuzle, otkrili su danas član Predsjedništva Bosne i Hercegovine Željko Komšić i načelnik Općine Tuzla Jasmin Imamović, te djeca poginulih Zlatnih ljiljana Tuzle i narodnih heroja Bosne i Hercegovine.

Bijeli golubovi – simbol mira, uljepšali su cijelu manifestaciju svečanog otkrivanja spomen obilježja koje je prof.dr. Zlatko Ugljen, dipl. ing.arh. uradio na bosanski način – kao stilizovane stečke.

Centralna manifestacija obilježavanja Dana Zlatnih ljiljana nastavljena je na Panonskom jezeru gdje je uz bogat kulturno zabavni program organizovana i roštiljada.

Yugoslav diplomacy, Belgrade propaganda machinery and armed extremists supported by the Yugoslav army.

There are enormously many evidences of the most savage humiliation of women, which also seem to have been a part of the program of the aggression. Sceneries like in Dachau or Auschwitz (which we believed would never repeat again in Europe) could have been seen in the Serbian concentration camps (note well: only in those camps to which press agents had the permission of approach from the Serbian authorities). Some of the most infamous such camps are: **Omarska, Manjaca** in the Banja Luka region in Bosnia and **Nis, Stajicevo, Srijemska Mitrovica** in Serbia. According to the UN report (Bassiouni) held in Geneva, there were altogether 45 Serbian concentration camps. Bosnian official sources claim the existence of more than 100 concentration camps.

The list of those bearing the greatest responsibility for the organized genocide over the Bosniaks and Croats is as follows: **Dobrica Cosic**, of the Serbian Academy of Sciences and Arts, Belgrade, dr **Milan Bulajic**, Director of the Museum of Victims of Genocide in Belgrade, **Slobodan Milosevic**, president of the new F.R. Yugoslavia, i.e. Serbia and Montenegro, **Blagoje Adzic**, Yugoslav Army general, **Radovan Karadzic**, leader of the Bosnian Serbs, **Ratko Mladic**, Serbian general in Bosnia, **Milan Martić**, a policeman from the town of Knin in the occupied region of Croatia (the area has been liberated in August 1995). **Vuk Draskovic**, whose frequently reedited novel "The knife" represents an appeal to hatred against Bosniaks its French translation has been expurgated from its most provocative passages against Bosniaks, **Zeljko Raznjatovic - Arkan** (international criminal wanted by Interpol) and **Vojislav Seselj** (member of the Serbian Parliament), leaders of paramilitary troops of Tigers and White Eagles respectively, responsible for atrocious war crimes against Croats and Bosniaks.

Ukop civilnih žrtava u Bratuncu

15. maj obilježen
polaganjem cvijeće na
spomen obilježja

U povodu 15. maja danas je delegacija Općine Tuzla, Vlade TK, boračkih, stranačkih i nevladinih organizacija položeno je cvijeće te odata počast vojnim i civilnim žrtvama minulog rata. Delegacije su prvo položile vijence na spomeniku u ulici Armije BiH, zatim pored fontane na Brčanskoj Malti podignute u znak sjećanja na ovaj događaj, a onda je ceremonija obilježavanja početka rata i odbrane Tuzle nastavljena na Slanoj Banji.

Značajni datumi prilika su da se sjetimo svih koji su u raznim periodima poginuli braneći Tuzlu i Bosnu i Hercegovinu. Tako je bilo i danas te su delegacije obilježanjem svih spomen obilježja na Slanoj Banji odali dužno poštovanje žrtvama rata.

Željko Knez

- Imam zadovoljstvo da danas prvi put prisustvujem obilježavanju 15. maja, značajnoj godišnjici za Tuzli, i ne samo za Tuzlu nego i tuzlansku regiju, a i cijelu Bosnu i Hercegovinu. Ono što se dešavalo nakon 15. maja predstavljalo je jedan nuklus nove Bosne i Hercegovine ali na starim tradicijama koje uvažavaju i nacionalnu i vjersku pripadnost, kao i svaku drugu vrijednost koje su proistekle iz bivših tekovina AVNOJ-a. Danas, i ovih dana kada nam Ilija Jurišić boravi u zatvoru, dok nas optužuju da smo mi krivci za "kolonu", samo je nastavak politike Beograda koja se pokušava na jedan perfidan način sprovesti, rekao je Željko Knez, savjetnik člana Predsjedništva BiH Željka Komšića.

Načelnik Općine Tuzla Jasmin Imamović prokomentarisao je događaje koji su se na današnji dan prije šesnaest godina dogodili u Tuzli sljedećim riječima:

- Fondacija Istina Pravda Pomirenje podnijela je krivičnu prijavu protiv Mileta Dubajića i nekoliko njegovih oficira za napad na Tuzlu kao i za granatiranje Tuzle. Napad na Tuzlu dogodio se 15. maja, Dubajić je unutar kasarne počinio niz teških krivičnih djela. Prije svega opljačkao je državnu imovinu, vlasništvo Bosne i Hercegovine kao i vlasništvo Tuzle, Lukavca i Srebrenice, uzevši svo naoružanje te ih natovarao na kamione koji nisu predviđeni za to. Zatim je prijetio da će sravniti Tuzlu ukoliko mu delegacija parlamentaraca ne dođe u kasarnu, koje je poslije zadržavo i stavio da mu budu živi štit. U kamione koji su predviđeni za ljude on je stavio mine, a ljudi su sjedili na njima, to je krivično djelo. Bio je na čelu vojne kolone, u sredini i zadnjem dijelu kolone su bili eksplozivi a nikoga nije obavijestio šta se sve tu nalazi. Njegovi rezervisti su ranili policajce, zatečena policija je uzvratila a onda su svi bili iznenađeni tolikim eksplozijama. On krivac, svjedok je protiv nevinog Ilije Jurišića, koja ironija na današnji dan. Žele da štite Mileta Dubajića i da bacaju prašinu u oči roditelima poginule djece, štite krivca.

15. Maja 1992. godine građani Tuzle su stali u odbranu svog grada i cijele Bosne i Hercegovine i time još jednom pokazali svoju opredjeljenost za cjelovitu, nezavisnu i suverenu Bosnu i Hercegovinu. Na Slanoj Banji prigodnim govorom prisutnima se obratio načelnik Općine Tuzla Jasmin Imamović, prisjećajući se samog početka rata u Bosni i Hercegovini pa do današnjih dana. Smatra da se neke činjenice moraju znati i pamtit i da bi se i razumjelo sve što je kasnije uslijedilo.

14.05.2008.
Općina Tuzla

Program obilježavanja 15. maja

10, 00 Polaganje vijenaca i odavanje poštovanja - Spomenik na Brčanskoj Malti (Pecara 1)
10, 15 Polaganje cvijeća i odavanje poštovanja- Spomen fontana na Brčanskoj malti
11, 00 Polaganje vijenaca - Spomen obilježja na Slanoj Banji i odavanje poštovanja
11, 20 Recital i obraćanja - Slana Banja
17, 00 Malonogometni turnir – kvalifikacioni susreti - Stadion «Pannonica»

12.05.2008.
Fondacija «Istina, Pravda, Pomirenje» - press konferencija

Američki forenzičari potvrdili, bitku započela JNA

U prostorijama Fondacije "Istina Pravda Pomirenje", održana je danas press konferencija na kojoj su prezentirane novosti vezane za nastavak suđenja Iliji Jurišiću, zatim o razgovorima koji su vođeni u ambasadi Bosne i Hercegovine u Beogradu, te o preliminarnoj analizi Audio - forenzičkog centra iz San Francisku snimka bitke na Brčanskoj Malti.

Slučajno ili ne, nastavak suđenja je zakazan za 15. maj 2008. godine na godišnjicu bitke na Brčanskoj Malti. U cijelom slučaju „Ilija Jurišić“ apsurdni nisu ništa novo, a još jedna u nizu je da će tog dana svjedočiti Mile Dubajić, vjerovatno najodgovorniji za slučaj „Tuzlanska kolona“. Drugi dan suđenja 16.5. predviđeno je svjedočenje oficira JNA Abdulaha Mandže. Ne očekuje se da će se čuti ništa konkretno niti posebno novo.

Predsjednik Fondacije "Istina Pravda Pomirenje" Sinan Alić kazao je danas da se suđenju i političkim manipulacijama ne nazire kraj. Bude li se nastavilo tempom ispitivanja tri svjedoka za tri dana, s obzirom da ima preko 200 svjedoka, nije teško zaključiti da bi suđenje moglo trajati i tri godine. Fondacija će i dalje nastaviti monitoring ovog slučaja.

Advokati Ilije Jurišića, Protić i Domazet, Amira Arifović-Harms, otpravnik poslova u Ambasadi BiH u Beogradu, i supruga Ilije Jurišića Stoja, održali su sastanak u Ambasadi Bosne i Hercegovine u Beogradu. Istaknuto je zdravstveno stanje Ilije Jurišića koje je od ranije narušeno, a sada se pogoršava. Jurišić je operisao oko nakon čega je trebao biti urađen kontrolni pregled za mjesec dana, a nije urađen ni dan danas. On je optužen, nije osuđen, a i osuđenima se mora omogućiti korektan odnos i pružanje zdravstvene zaštite. Zbog narušavanja osnovnih ljudskih prava inicirano je pisanje pisma u Strazbur i Brisel. Koliko je odnos srbijanskih vlasti nehuman govori i podatak da je trebalo dva mjeseca da supruga Ilije Jurišića dobije punomoć za podizanje penzije.

Odbijanjem prijedloga da zbog svog zdravstvenog stanja Ilija Jurišić boravi u stanu svog sina u Beogradu dok traje suđenje, pa bilo to i uz 24-satno čuvanje, govori u prilog teoriji da je Ilija Jurišić žrtva političke igre, i da koliko god zakon bio na njegovoj strani pravičnost očito nije. Odnos Srbije i Beograda ne čudi ali čudi i razočarava odnos Sarajeva i naše zemlje, kada se dozvoljava ovakav odnos prema jednom građaninu Bosne i Hercegovine. Protiv Mileta Dubajića nije podignuta ni krivična prijava, gostuje u TV emisijama, ratni zločinci za koje postoje i međunarodne potjernice se nesmetano šetaju, a Ilija Jurišić, po svemu sudeći nevin čovjek, punu je godinu dana u zatvoru a kraj njegove agonije se i ne nazire.

Treći dio press konferecije odnosio se na preliminarnu analizu Audio-forenzičkog centra iz San Franciska, snimka incidenta na Brčanskoj Malti od 15.5.1992. godine, koja će nakon zvanične potvrde biti i objavljena. Detaljna analiza se poklapa sa svjedočenjem Mate Divkovića i govori da je iz vojne kolone izazvan incident. Sama naredba „na vatru uzvati vatrom“ govori da je „vatra“ već morala postojati.

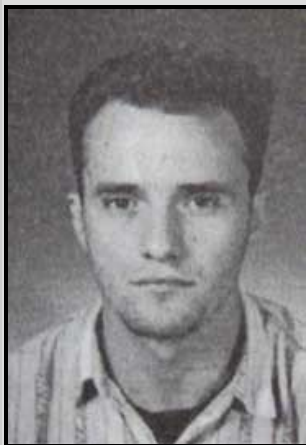
Poginuli branioči Tuzle:

[Semsudin Mahmutovic](#) 11. septembar 1970. - 15. maj 1992.

Aldin Mustabasic 29. januar 1965. - 15. maj 1992.

Bahrija Dajanovic 26. januar 1948. - 15./16. maj 1992.

Sadik Cehajic 16. januar 1954. - 15./16. maj 1992.

11. septembar 1970. - 15. maj 1992.

Semsudin Mahmutovic je rođen 11. septembra 1970. u Tuzli, sin oca Halila, automehanicara, i majke Hasime, domacice.

Osnovnu skolu "7 Sekretara SKOJ-a" završio je 1985.

Srednju Masinsku skolu smijer energeticar, završio je vrlodobrim uspijehom 1989.

Kako se nije mogao zaposliti odmah odlazi na odsluzenje vojnog roka u Suboticu. Po odsluzenju, u septembru 1990, nude mu ostanak - aktiviranje, ali on odbija, jer je vec tada, kako je govorio, osijecao nacionalnu netrpeljivost prema Muslimanima.

15. maja 1992. obavljao je redovne duznosti i trebao je dezurati ispred Farmacije.

U predvecerje, otac ga je iz autobusa ugledao na samoj raskrsnici Brcanske malte. Izasao je iz autobusa s namjerom da ga upozori da se malo skloni. Rekao je ocu da se zamijenio sa drugom. Seretski se nasmiyao i rekao da se nebrine. Iste veceri, na istoj raskrsnici, na uglu Skojevske i ulice Mahmuta Busatlije, kod knjizare Svijetlost, neki necovijek prekinuo je bosnjacki zivot Semsudina Mahmutovica. U 22 godini...

Fatmir Alispahic, Tuzlanski nekrologij

Ilija Jurišić: Laži srbijanske vlade

Iz ugla karikaturiste

kliknite na sliku da je uvecate

SRBIJA: 13.04.2008.

Mato Divković na suđenju Jurišiću

„I ja bih postupio kao Ilija“

Svjedočenjem Mate Divkovića, bivšeg pripadnika tuzlanskog MUP-a, jučer je pred takozvanim Vijećem za ratne zločine beogradskog Okružnog suda nastavljeno namješteno suđenje Iliji Jurišiću, optuženom da je navodno naredio napad na četničku kolonu u Tuzli 15. maja 1992.

Iako je naveden kao ključni svjedok Tužilaštva, Divković je u potpunosti ostao kod svog prvobitnog iskaza u kojem Jurišića nije teretio ni za jedno krivično djelo. Naprotiv, svjedok je naveo da bi u slučaju da je 15. maja 1992. bio na mjestu optuženog Jurišića „i sam uradio kao Ilija“.

„On je izjavio kako je tri puta čuo u radio vezi da se puca po ljudima i zgradama. Tek posle trećeg upozorenja čula se naredba: na vatru odgovori vatrom. Tu naredbu je, prema riječima Divkovića, prenio Jurišić, a ne izdao kako stoji u optužnici“, pojasnio je za Oslobođenje Sinan Alić, koji za potrebe Fondacije „Istina, pravda, pomirenje“ iz Tuzle radi monitoring suđenja.

Jučerašnjem pretresu prisustvovali su i predstavnici OV Tuzla, a advokati su ponovno zatražili da se Jurišić brani sa slobode. To je samozvano beogradsko Sudsko vijeće odbilo, ali je potom zatraženo da Tužilaštvo ne izvodi svjedoke koji ne poznaju Iliju Jurišića. Ni taj zahtjev nije usvojen.

SRBIJA:

Nastavljeno beogradsko suđenje Jurišiću

Svjedočenje protiv Ilije odbio Nenad Dragić

Montirani proces Bosanskom državljaninu Iliji Jurišiću pred navodnim vijećem za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu nastavljeno je jučer svjedočenjem bivših vojnika JNA Branka Jovića i Ljube Tešića. Svjedočenje protiv Jurišića odbio je Nenad Dragić, koji se nije pojavio pred sudskim vijećem. Svjedoci Jović i Tešić govorili su o navodnom stradanju u koloni, navodnom sukobu sa pripadnicima TO Tuzla, a rekli su da ne poznaju Jurišića i njegovu ulogu u maju 1992. godine.

„Niko od njih nema pojma ko je Ilija Jurišić. Oni govore o svom navodnom stradanju, a njihovim svjedočenjem Tužilaštvo pokazuje da igra na emocije. Međutim, u petak svjedoči Mato Divković, bivši pripadnik MUPa Tuzle, koji je ključni svjedok u ovom slučaju“, pojasnio je za Oslobođenje Sinan Alić, predsjednik Fondacije „Istina, pravda, pomirenje“ iz Tuzle.

Advokat Stevan Protić, koji brani Iliju, napominje da se „optužba zaniжела sama sobom“. Izvode se svjedoci, ističe Protić, koji nemaju veze sa Jurišićem, a uporno se prezentira priča o cjelokupnom incidentu na Brčanskoj Malti.

„Tu priču mi ne negiramo. Tu je bio incident u kojem su nedužni ljudi stradali, ali odgovornosti našeg branjenika nema. On jednostavno nije kriv za događaje od 15. maja 1992“, kazao je Protić.

Suđenje Jurišiću se nastavlja danas, kada bi Tužilaštvo trebalo izvesti tri nova svjedoka. Nakon toga će se odrediti novo ročište na kojem bi se u svojstvu svjedoka trebao pojaviti i zloglasni komandir srpsko-četničke armije na Majevici Mile Dubajić.

TUZLA: 06.04.2008.

[Posjeta predstavnika italijanske Fondacije „Alexander Langer“](#)

New York Times:

[After Serb Forces Shell Airport, U.N. Cancels 3 Flights to Tuzla](#)

30.03.2008.

[Sta li misle oni ljudi](#)

19.03.2008

[Stručnjaci utvrdili da je granata ispaljena sa Ozrena](#)

11.03.2008.

Pred Vijećem Suda BiH

Počelo suđenje Novaku Đukiću optuženom za granatiranje Kapije

Suđenje Novaku Đukiću, optuženom za ratni zločin protiv civila, počelo je danas pred Vijećem Suda BiH u Sarajevu čitanjem optužnice i uvodnim riječima stranaka u postupku.

Đukić se tereti da je za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini u svojstvu komandanta Taktičke grupe Ozren Vojske RS-a direktno naredio jedinicama smještenim u selu Panjik na planini Ozren da 25. maja 1995. artiljerijskim projektilom granatiraju bliži lokalitet centra Tuzle zvani "Kapija", usljed čega je smrtno stradala 71 osoba, dok je više od stotinu osoba lakše i teže ranjeno.

Tužilac Mirsad Strika je najavio danas da će dokazati da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret, da je granatiranje Tuzle nastavljeno i nakon masakra 25. maja 1995. te da je nesporno da je granata ispaljena s položaja VRS-a i da je Novak Đukić bio pripadnik te vojske.

- Dokazat ćemo i da je direktno naredio izvršenje ovog djela te da je ujedno bio svjestan da će to izvršenje imati za posljedicu smrt civila, kazao je Strika, podsjećajući da je rezolucijom Vijeća sigurnosti Ujedinjenih nacija od 6. maja 1993. godine Tuzla proglašena zaštićenom zonom.

Tužilaštvo je najavilo saslušanje većeg broja svjedoka, izvođenje nalaza i mišljenja vještaka raznih struka i materijalne dokaze.

Branilac Nebojša Pantić najavio je da će nastojati dokazati da optuženi Đukić nije kriv za posljedicu izazvanu spomenutim granatiranjem.

Novak Đukić je rođen 1955. godine u Banjoj Luci, Srbin je, državljanin BiH, oženjen i otac dvoje djece. Trenutno je general u penziji.

Tuzla - 25. maj 1995. Masakr na Kapiji kroz sliku

09.03.2008.

Fondacija "Istina Pravda Pomirenje"

Ko se boji haške dokumentacije?

Fondacija Istina Pravda Pomirenje zaprepašćena je činjenicom da je sudbina haške dokumentacije ispolitizirana u dnevno-političke svrhe. Zašto se i sama inicijativa, da se haška dokumentacija pohrani u Bosni i Hercegovini, pokušava zaustaviti vetom u Predsjedništvu BiH? Zbog toga je i zatraženo hitno zasjedanje Skupštine Republike Srpske, jer je neko procijenio da bi dolazak haških dokumenata u BiH predstavljao destruktivan potez koji, ni manje ni više, ugrožava vitalne interese Republike Srpske.

Panični strah kojeg je u Republici Srpskoj izazvala inicijativa dvojice članova Predsjedništva BiH je gotovo identičan strahu kojeg je u Beogradu prouzrokovala vijest da bivša haška tužiteljka, Karla del Ponte, najavljuje izlazak svoje knjige «Lov». I iz Beograda, kao i iz Banjaluke, poručeno je da knjiga može ugroziti vitalne interes Republike Srbije.

Svjesni činjenice da nacionalni sudovi neće biti u stanju kvalitetno procesuirati preostale osumnjičene za ratni zločin bez oslanjanja na obimnu hašku dokumentaciju, ali i činjenice da se dokumentima može manipulirati u dnevno-političke svrhe, imajući na umu da će konačnu odluku o sudbini haške arhive donijeti osnivač Tribunala u Hagu, a to je Savjet bezbjednosti UN, Fondacija Istina Pravda Pomirenje izražava svoj stav da je logično da se obimna arhiva preseli u Bosnu i Hercegovinu, ali da ostane u vlasništvu Ujedinjenih naroda i bude pohranjena u njihovoj misiji u Sarajevu.

Samo na taj način otkloniće se nepovjerenje koje svjesno pothranjuju političari, ali i stvoriti pretpostavke da ta dokumentacija bude na dohvata ruke pravosudnim institucijama država u regionu te istraživačima naše nedavne prošlosti. Preseliti obimnu hašku građu na Ist River jednostavno znači onemogućiti jedne i druge da kvalitetno odrade svoj posao. A bez njega nema ni istine, niti ona, ma kakva bila, može ugroziti nečije vitalne interese. S njom se naprosto treba sučiti.

Sinan Alić, predsjednik
Fondacije Istina Pravda Pomirenje

28.02.2008.

Općinsko vijeće Tuzla

Zaključci doneseni na 37. redovnoj sjednici OVT

ODLUKA O NAČINU DODJELJIVANJA JAVNIH PRIZNANJA U 2008. GODINI

uz sljedeći Amandman

Član 1. Odluke mijenja se i glasi:

"U skladu sa Odlukom o javnim priznanjima Tuzle ("Sl.glasnik općine Tuzla", broj 10/07)(u daljem tekstu: Odluka) u 2008. godini, javna priznanja mogu biti dodijeljena na prijedlog Komisije za odlikovanja i priznanja Općinskog vijeća Tuzla u povodu slijedećih značajnih datuma iz historije Tuzle i Bosne i Hercegovine:

1.Četvrti april

2.Deveti maj

3. Petnaesti maj
4. Drugi oktobar
5. Dvadesetpeti novembar”.

29.11.2007.

Sinan Alić, predsjednik Fondacije Istina Pravda Pomirenje

Slučaj Ilije Jurišića je politički montiran

Razgovarala: Maja Nikolić

Sinan Alić, predsjednik Fondacije "Istina Pravda Pomirenje" govori o politički montiranom slučaju Ilije Jurišića, Tuzlanskoj koloni, te o slučaju «Kapija» koji već 12 godina stoji bez optužnice. Alić otvoreno prepričava zašto se sve prelama na Tuzli i što bi bilo sa slučajem Jurišić da nema ove Fondacije. Fondacija Istina Pravda Pomirenje ne razmišljajući o tome hoće li netko biti osumnjičen skuplja dokumenta, novac osigurava uz potporu građana koji su shvatili ozbiljnost ovoga posla. Osnovna zadaća je prikupljanje dokumentacije i njeno čuvanje od zaborava kako bi budući historičari mogli kvalitetno kroz argumente proučavati dokumente. Alić je kazao koji su zaključci regionalne Konferencije o odgovornosti medija za ratne zločine na teritoriji bivše Jugoslavije, koja je prethodnih dana održana u Dubrovniku.

02.10.2007.

Načelnik Jasmin Imamović govori za Oslobođenje

Mi smo žrtve tuđe objesti

Tuzla danas slavi Dan oslobođenja. To je podsjećanje na drugi oktobar 1943, dan kada su antifašisti oslobodili grad i držali ga u svojim rukama četrdesetak dana. Tada je Tuzla bila najveći slobodni grad u kontinentalnom dijelu Evrope, koju je bila okupirala Njemačka. Takođe, u današnjem Oslobođenju je i poklon DVD, dokumentarac „Žrtva je krivac“. Oba pomenuta detalja su bila razlog za razgovor sa tuzlanskim gradonačelnikom Jasminom Imamovićem.

Borba protiv laži

• „Žrtva je krivac“ intrigantan naziv filma ili...?

Autori su mu dali ime, ali je u skladu sa stilom Tuzle, koja se uvijek istinom borila protiv laži, antifašizmom protiv fašizma i svjetlom protiv mraka. S obzirom na takav stil i opiranje silnicima, često moramo dokazivati da smo na pravoj strani, da smo žrtva objesti drugih, a nekrivci za nečovječna djela. Tematika filma je situacija kada čovjeka, koji se branio, žele proglasiti krivcem.

• Kako je došlo do toga?

Manipulacije i laži su često djelotvorne. Mašinerija ratnog zločinca Radovana Karadžića sačinila je krivične prijave za navodne ratne zločine nad vojnom kolonom u Tuzli protiv 66 Tuzlaka. Prijavu je režim u Beogradu, sa svim lažima u njima, preuzeo od Karadžićevih organa i na osnovu toga pokrenuo proces. Zbog toga Ilija Jurišić leži u beogradskom pritvoru lažno osumnjičen od Karadžića i Beograda, a sam Karadžić i Ratko Mladić slobodno hodaju Srbijom.

• Tuzlanske vlasti stalno ističu svoju antifašističku auru. Zašto?

Zato što je fašizam stalna opasnost, koja lebdi nad nama svima. Tuzlaci su svoju orijentaciju pokazivali i ranije, a i u novijoj istoriji – od drugog oktobra 1943.godine, na početku rata u BiH 1992.godine, tokom i nakon rata. Ovdje su uvijek pobjeđivale napredne snage, danas socijaldemokrati. U prošlom i ovom ratu Tuzlaci su bili pobornici suživota i tolerancije. Dali su značajan doprinos u borbi protiv fašističkih snaga. Kao opredijeljeni i dokazani antifašisti, ovdje su multietničke snage započele borbu protiv stratega okupacije i etničkog progona u Bosni i Hercegovini, koje su predvodili Milošević i generali bivše JNA. U ratu Tuzla nije bila mjesto etničkih progona, silovanja, logora, niti drugih civilizacijskih atavizama.

Svima treba jednakost

• Po mnogim ocjenama, Tuzla je i u BiH posebnost?

Zavisi kako je ko percipira. Generalno, u BiH neprekidno traje borba za jednakost svih građana. Međutim, vođstva tri nacija: Bošnjaka, Srba i Hrvata, smatraju da jednakost treba samo za njihove sljedbenike, dok drugi mogu biti obespravljeni. Mi smo zemlja krajnosti. Imali smo pretjerivanja u ateizmu, sada imamo i u teizmu, jer su jedni uvijek isključivali druge. U Tuzli ima zagovornika i isključivosti, ali su u prvom planu snage koje uvažavaju različitosti. Po tome grad jeste poseban. Prosječni Bosanci i Hercegovci su vijekovima takvi. Smatram da je Tuzla paradigma „razumne“ Bosne. Kada polarizovane i isključive snage prihvate različitosti i prava drugih, BiH će ući u mirnije vode.

Tuzla je u njih već zagazila, poručuje Jasmin Imamović.

•Koji su rezultati Tuzle između dva jubileja?

Prošle godine smo imali restrikciju vode, koja je trajala četiri decenije, a sada je nema. Prošle godine su bili aktivni uzroci tonjenja grada, stari više od stoljeća, a sada toga nema. To su dvije istorijske reference. U strogom centru su nakon više decenija obnovljene fasade zgrada. Inače, za posljednje četiri godine smo na planu toplifikacije, uređenja vodotoka, proširenja javne rasvjete i izgradnje asfaltnih puteva uradili više nego u prethodne tri decenije. Od 2001. do ove godine u gradu je sagrađeno 402.216 kvadratnih metara stambeno - poslovnog prostora..., govori nam Jasmin Imamović, načelnik Tuzle.

Jasmin Imamović je jedan od najagilnijih gradonačelnika u BiH. Ove godine Evropsko udruženje menadžera mu je dodijelilo priznanje naj menadžera jugoistočne i srednje Evrope, radi doprinosa na stvaranju ambijenta za biznis, ukupan razvoj grada, turizam, kulturu... Dobio je i nekoliko evropskih priznanja za multikulturu i suživot...

(Vehid JAHIC - Oslobođenje)

23.09.2007.

Puštena fontana podignuta u znak sjećanja na 15. maj 1992. godine

15.maja 2007. godine položen je kamen temeljac za fontanu na Brčanskoj Malti, u znak sjećanja na 15. maj 1992. godine, kada se Tuzla odbranila od agresora. Prilikom polaganja kamen temeljca Selmim Bešlagić je rekao "Odbranili smo i pokazali kako se brani Tuzla i kako se brani Bosna i Hercegovina. Danas kada su općinske vlasti odlučile da ovdje prave fontanu, prva asocijacija mi je bila da je voda izvor života. 15. maja je spašen život"

Četiri mjeseca poslije, fontana je gotova, voda je puštena. Za one koji nisu imali priliku da vide kako to izgleda pripremili smo par fotografija.

(Tuzlarije)

Intervju Dana: Selim Bešliagić, zatočenik BiH

Beograd se prema BiH odnosi kao prema teritoriju, a ne državi

Poslanik državnog parlamenta BiH za Dane govori o tuzlanskom 15. maju '92, o beogradskoj optužnici, hapšenju Ilije Jurišića, (ne)reagiraju državnih organa, Miloradu Dodiku, odnosu međunarodne zajednice prema BiH i muslimanima...

Selim Bešliagić: "Tvrdim vam da se na Tuzli lomi kako će se Srbija ponašati prema Bosni i Hercegovini"

Prije desetak dana u Tuzli sam pratio tradicionalni Slobodin košarkaški turnir. Uživao sam gledajući kako se ponovo stvara jedan odličan klub, koliko su mu posvećeni tuzlanski košarkaški doajeni Žarko Vujović, Senad Muminović, Slađan Stojković, Mirza Berbić... i kako njihovi anonimni igrači rasturaju beogradsku Crvenu Zvezdu, predvođenu njenim najboljim igračem, dojučerašnjim Tuzlakom Elmedinom Kikanovićem. Rastajao sam se na odlasku iz Tuzle u centru grada s mojim prijateljem, kad je prišao da me pozdravi Selim Bešliagić, legendarni ratni gradonačelnik Tuzle. Nismo bili skupa duže od pola minute, ali sam znao da se moram brzo vratiti u Tuzlu da napravim intervju s njim. Još uvijek nisam siguran šta me je proganjalo sve dok to nisam i učinio: da li mi se pričinilo da sam na Selimovom licu vidio sjenu čovjeka razočaranog teškim, nepravednim beogradskim optužbama na njegov i račun njegovih saradnika ili vlastiti stid što ni Dani, baš poput institucija države BiH ili Selimovog SDP-a, nisu učinili skoro ništa da raskrinkaju beogradske laži. A zbog njih nevini čovjek Tuzlak Ilija Jurišić već mjesecima robija u beogradskom zatvoru, a Selim i njegovi najbliži ratni saradnici žive kao u zlatnom kavezu: drski beogradski režim njihova imena je stavio na potjernice Interpol.

Ono što bi trebalo da boli i vrijeđa sve poštene građane Bosne i Hercegovine jeste činjenica da je beogradski režim za žrtve svoje najnovije kampanje laži odabrao baš Selima Bešliagića. O njemu kao postratnom političaru i nemam baš previsoko mišljenje; ali, ako bi se u Bosni i Hercegovini tražio pojedinac koji je svojim ratnim djelovanjem dao najveći doprinos da se čitava napadnuta zemlja ne pretvori u međuetničku klanicu - teško da bi ijedan mogao izdržati usporedbu s njim. Značaj onog što je Selim u ratu radio prepoznao je, za razliku i od Bosne i od Srbije, čitav svijet - o tome svjedoče mnogobrojna međunarodna priznanja. Moji dobro upućeni prijatelji iz Švedske tvrde da Bešliagić 1997. godine nije dobio Nobelovu nagradu za mir, iako je bio u najužoj konkurenciji, samo zbog činjenice da je referat o njemu bio naručen od jednog od mnogobrojnih ekspertnih zločinaca za ratove na prostoru bivše Jugoslavije Mishe Glenija. Za apsolutno najveće zasluge što Tuzla u ratu nije imala svog Cacu, koji će se zločinački izživljavati nad Srbima koji nisu povjerovali Dobrici Čosiću kada ih je uvjeravao da više nema zajedničkog života s muslimanima, Beograd se Bešliagiću odužio stavljanjem na potjernicu Interpol. Iako je navodni zločin nad kolonom JNA počinjen na teritoriji druge države, iako navodni krivci nisu državljani Srbije, iako je Haški tribunal istragu prepustio bh. sudskim vlastima... Selim Bešliagić, dakle, sada ne može preći ni hrvatsku granicu a da ne bude uhapšen. Istovremeno, ideolog srpskog fašističkog projekta i ratni vrhovni komandant Vojske Jugoslavije Dobrica Čosić slobodno šeće čak i Bosnom i Hercegovinom, a na poklonjenje mu ide i član Predsjedništva Nebojša Radmanović...

DANI: Gospodine Bešliagiću, kako ste se osjećali kada ste nedavno dobili poziv za saslušanje povodom sukoba između motorizirane naoružane kolone Jugoslovenske narodne armije i tuzlanske policije 15. maja?

BEŠLAGIĆ: Ja sam dobio poziv od državnog tužioca Bosne i Hercegovine. Moram da kažem da je MUP Tuzlanskog kantona mene obavijestio, pozvali su me na razgovor, mene, Budu Nikolića i Delibegovića. Ja sam njima rekao: "Ukoliko mislite da me hapsite, ja ću se pozvati na imunitet, kao poslanik Parlamenta Bosne i Hercegovine. Ukoliko želite da se odazovem pozivu na saslušanje, ja ću otići ili s vama ili mojim autom." Oni su rekli da nema problema, da će doći ujutro po nas i došli su. Otišli smo u Sarajevo, u Sud Bosne i Hercegovine.

DANI: O čemu ste razmišljali dok ste se vozili?

BEŠLAGIĆ: Ni o čemu. Relaksirao sam se pričajući viceve. Jer, znate šta? Kada se radi o događajima od 15. maja 1992, ja sam oduvijek govorio, od tada pa do današnjeg dana, da se to treba procesuirati, da se to treba završiti. Razlog je jednostavan: svake godine uoči 15. maja, do prije jedno tri godine, iz Bijeljine me zvala jedna žena, znala je moj broj telefona, i strašno je ružno govorila. Uvijek je govorila "vi ste ovo, vi ste ono", da bi joj jednom prilikom moja supruga rekla: "Gospodo, vjerujte mi, ja živim s njim. Ako znate šta je i kako je bilo, a ja žalim za svakim poginulim djetetom, uvjeravam Vas da nemate razloga da krivite mog supruga." Nakon toga je ta žena prestala zvati. Prošle godine ja sam imao nastup na bijeljinskoj televiziji. Otišao sam da se direktno suočim s potpuno neutemeljenim optužbama na moj i račun Tuzle. Prije toga sam gostovao i na Alternativnoj televiziji u Banjoj Luci, govoreći o istoj temi, iako ona nije bila naznačena u pozivu za učešće u emisiji. U obje prilike sam rekao da se tuzlanski 15. maj mora procesuirati i tako završiti. Odgovornost moraju preuzeti oni koji su izazvali taj događaj. Ja znam da je najgore onima koji su izgubili svoje, ali znam i istinu. A kako je došlo do toga da toliko ljudi pogine, moraju saznati i oni koji su izgubili najbliže. Kada sam još jednom nedavno prošao kroz sve dokumente i svjedočenja o tom događaju, koja je prikupila Fondacija Pravda Istina Pomirenje, vjerujte mi da bih, i nakon ove vremenske distance, sve poteze koje smo pravili, sve odluke koje smo donosili i sada ponovio. Ne bih napravio nijedan potez ni manje, ni više od onih koji su napravljeni. Sve što smo radili bilo je u duhu postojećih zakona. Odgovornost za smrt vojnika koje su izvodili iz kasarne snose njihovi komandanti. Oni su neovlašteno povelili kolonu, suprotno dogovorima s općinskim vlastima i tuzlanskom policijom koja je štitila njihov nesmetani odlazak. Oni snose odgovornost što su u iste kamione smjestili i ljude i minsko-eksplozivna sredstva koja su nosili iz kasarne. I na kraju, ali najvažnije, oni su odgovorni što je iz kolone počelo pucanje po građanima, na šta je, logično, odgovorila policija koja je imala zadatak da štiti kolonu, ali i da zaštititi građane od kolone. Nakon što je u tri-četiri navrata iz kolone otvorena rafalna paljba po građanima, na upit policije šta da radi, odgovoreno je da se na vatru odgovori vatrom. Jesmo li imali pravo da se branimo? Mislim da jesmo. A za to što su ljudi poginuli, odgovornost treba da snosi onaj ko ih je doveo u takvu situaciju.

DANI: Kako objašnjavate činjenicu da do istrage nije došlo ranije? Zašto je baš sada u Beogradu uhapšen Ilija Jurišić i zašto ste tek sada saslušani Vi i Vaši saradnici?

BEŠLAGIĆ: Nije slučajno što se sve događa baš sada. Mi u Tuzli smo osnovali fondaciju Pravda Istina Pomirenje jer smo vidjeli da državne i federalne institucije ne rade svoj posao, za razliku od institucija Republike Srpske. Ako vam kažem da smo dobili podatak da u Tužilaštvu BiH ima oko 10.000 krivičnih prijava koje se odnose na ratni period, od čega je samo oko 2.000 tužbi Bošnjaka i Hrvata protiv srpske vlasti i Srba, a oko 8.000 tužbi Srba protiv Bošnjaka i Hrvata, onda se vidi ko šta radi. Ta proporcija daje sliku o tome ko je agresor, a ko žrtva, iako je stvarnost bila upravo suprotna. Ako odnos osam naprema dva u broju tužbi oslikava događanja u ratu, onda su Srbi stvarno bili žrtve. Ali, o čemu se tu radi? Oni podnose tužbene zahtjeve i za razrušenu kuću, a Bošnjaci ne podnose prijave ni za ubijeno dijete! Mislim da se taj odnos mora drastično promijeniti na način da odgovara stvarnim dešavanjima u ratu. Građani Srebrenice i izbjeglice koje su u njoj bile podnijele su tužbu protiv holandske vlade. Ali ta tužba mora ići i Tužilaštvu Bosne i Hercegovine protiv Republike Srpske, Vojske i Policije Republike Srpske, za koje je i Sud pravde u Haagu utvrdio da su počinile genocid. Kad odnos u broju tužbi bude odgovarao razmjerama počinjenih zločina, tada ćemo doći do istine. Ja znam da Tuzlu nije mogao poraziti i progutati niko - ni JNA, ni Beograd, ni Banja Luka, a da kažem ni neke političke strukture u Sarajevu - jer smo se branili na način na koji jesmo. Zbog toga je Tuzla i imala svoj imidž. U Republici Srpskoj to ne mogu prihvatiti i tendenciozno, uporno i neprekidno pokušavaju iskriviti istinu. Oni su imali nekakvu komisiju za ispitivanje ratnih zločina koja je objavila da je naš uvaženi sugrađanin Nedžad Salković učestvovao u ubijanju Srba, navodeći i rezanje udova, pucanje u anus i tako dalje. I Nedžad Salković je imao odvažnosti i podnio je tužbu nadležnom sudu zbog tih monstruoznih laži. I znate kakav je odgovor dobio? Da je ta institucija ukinuta. No, svi mi moramo podići tužbe, svi koji su izgubili svoje najbliže ili su oštećeni u prošlom ratu, i Srbi i Hrvati i Bošnjaci i ostali. Svaki pojedinac mora podnijeti tužbu, bez obzira zna li ime konkretnog počinioca nedjela. Neka nadležne institucije traže odgovorne, a i broj tužbi će reći nešto o onome što se ovdje događalo. Dosta se šutjelo u uvjerenju da ćemo se šutnjom pomiriti. Nas se drži pod stalnom presijom zbog toga. E, ja više ne smatram da treba šutjeti, skrivati istinu i tako raditi na pomirenju. Treba istinu iznijeti, pa ako se utvrdi da sam ja počinio zločin i treba da odgovaram za njega. E, zato sam ja od prvog dana tražio da se utvrdi istina i o Brčanskoj Malti i tom tuzlanskom 15. maju. No, onim koji su povelili vojnike u smrt to ne odgovara, već bi da nas godinama drže pod pritiskom lažnih optužbi. Ja neću više dozvoliti da živim tako da me uoči svakog 15. maja lažljivci proglašavaju odgovornim, a da sud i tužioci šute.

DANI: Nije li svojevrsan paradoks to što sad upotrebljavate "mi", valjda misleći na Bošnjake, a niste ga upotrebljavali ni u vremenima kada su prije svega Bošnjaci bili žrtve agresije, genocida i dobro organiziranih zločina?

BEŠLAGIĆ: Kad ja kažem "mi", ja i danas kao i u periodu rata mislim na sve Bosance i Hercegovce. Ja drukčije

ne želim i ne mogu. Čitava vaša novina bi bila mala kad bih ja nabrajao imena mojih prijatelja iz čitave Bosne i Hercegovine zbog kojih ja, kad kažem "mi", ne mogu misliti drugačije od ovoga što vam objašnjavam. Ali mi danas imamo situaciju gdje su entiteti ponovo daleko iznad Bosne i Hercegovine. Imamo situaciju da koliko god mi u državnom parlamentu derogiramo Federaciju BiH u odnosu na zajedničku, našu državu, toliko srpski poslanici potenciraju Republiku Srpsku u odnosu na BiH. Ja i u ovom slučaju gledam na Tuzlu u kontekstu borbe za BiH. Drago mi je da postoje organizacije nevladinog sektora, poput instituta Mirsada Tokače, koje su na konceptu bosanske sveukupnosti. Ali, pogledajte, imate i činjenicu da čak Helsinški komitet za ljudska prava Republike Srpske ne želi zajedničku, bosanskohercegovačku organizaciju. No, istina je jedna, Bosna i Hercegovina je jedina država na ovom prostoru i mi moramo imati institucije koje će pokazati šta se ovdje dešavalo. Ja želim demokratsku državu, pripadam socijaldemokratskoj opciji, kojoj, kako tvrdi, pripada i Dodik. Ali, on pripada nacionalnoj socijaldemokratiji i služi se nacionalističkom retorikom gorom od SDS-ove. Ja se nadam da će Socijalistička internacionala nešto uraditi po ovom pitanju. Jednostavno, radi se o tome da je nacionalna socijaldemokracija u multietničkom društvu prosto nacionalistička.

DANI: Koliko dugo poznajete Milorada Dodika? Jeste li iznenađeni njegovim ekstremizmom?

BEŠLAGIĆ: Ja ga ne znam dugo. U ratu sam podržao susret naše delegacije s njim u Perudi, jer se on tada deklarirao kao Karadžićev protivnik. Iznenađen sam njegovim današnjim postupcima i retorikom. No, mislim da je on shvatio da na nacionalističkoj ideologiji može vladati. To je katastrofalna nacionalistička politika koja će, na kraju, doživjeti slom.

DANI: Brine li Vas zaoštavanje političke situacije u BiH? Imaju li građani razloga za strah, pa čak i od novog rata?

BEŠLAGIĆ: Mi moramo shvatiti da se međunarodna zajednica danas u Bosni i Hercegovini ponaša kao i u ratu. Ja sam njihovim predstavnicima i u ratu govorio: ponašate se kao roditelj koji ima jedno dijete koje sluša i jedno koje ne sluša; i vi, umjesto da nagradite dijete koje sluša, vi onom koje ne sluša dajete čokoladu i govorite "budi dobar". Tako da je onaj koji nije slušao uvijek dobijao čokoladu, a onaj drugi, u najboljem slučaju, komadić. I odnos prema Tuzli je isti slučaj. Idu tamo gdje su se tukli, mire ih i nagrađuju; umjesto da nagrade Tuzlu, a drugim kažu "i vi ćete biti nagrađeni ako budete kao Tuzla", međunarodna zajednica nagrađuje druge sredine. Međunarodna zajednica još nije shvatila kakva je Koštunicina politika - da je on Srbiju faktički vratio u stanje iz perioda Miloševićevog režima ili čak i gore, jer je onda bio rat - ona žmuri pred svim krupnim stvarima, a nagrađuje svaku sitnicu u Srbiji proglašavajući je velikom. Zar njegova najnovija izjava o odbijanju članstva u NATO-paktu ne govori da se radi o kameleonu koji pokušava Srbiju spasiti od onoga do čega su je doveli političari poput njega. Koštunica je navukao Dodika da stvara tenzije u Bosni dok se ne riješi pitanje Kosova. Jasno je da se radi o prijetnji otcjepljenjem Republike Srpske u slučaju po njih nepovoljnog rješenja statusa Kosova. No, oni mogu prijetiti, ali se njihove prijetnje ne mogu ostvariti.

DANI: Jeste li povrijeđeni mlakom reakcijom, nezainteresiranošću državnih organa povodom hapšenja Ilije Jurišića i Vašeg saslušanja?

BEŠLAGIĆ: Znete o čemu se radi? Ljudi ne shvataju da je ovo borba za Bosnu i Hercegovinu. Tvrdim vam da se na Tuzli lomi kako će se Srbija ponašati prema Bosni i Hercegovini. Tužba koja je dignuta protiv nas ima za cilj da pokaže da li je BiH država. Oni Bosnu i Hercegovinu promatraju kao teritoriju, a ne državu.

DANI: Iz čega izvlačite takav zaključak?

BEŠLAGIĆ: Prvo, dižu optužnicu za djelo koje se nije dogodilo u Srbiji. Nema nikakvog zakonskog uporišta za suđenje u Srbiji, čak je i Haški tribunal predmet vratio Bosni i Hercegovini. Dalje, oni dižu optužnicu protiv Ilije Jurišića, kojeg su uhapsili i mjesecima ga drže u zatvoru, te nas šestorice, od kojih je jedan umro. Naša država ne reagira. U Interpolovoj potjernici se nalaze naši osobni podaci iz CIPS-a. Kako su oni došli u posjed tih informacija? Znači, neko u našim državnim organima radi za Beograd. Sjedište CIPS-a je u Banjoj Luci, a znam i da policija u Bijeljini više radi za Srbiju, nego za BiH. Naš Interpol, u BiH, nikada nije poslao upit o razlozima za potjernicu. A ja sam danas zatočen u Bosni i Hercegovini. Pogledajte ko je glavni u našem Interpolu? Znam da je Srbin, znam da je iz Bijeljine, a znam i da je Bijeljina centar svega što se godinama organizira protiv Tuzle. Tvrdim da je veza Policije Republike Srpske s Beogradom totalna, da je sto puta jača nego što je s organima Bosne i Hercegovine. Kada sam pozvan na saslušanje, SDP je u parlamentu tražio raspravu ne o sigurnosti Selima Bešlagića, već o sigurnosti građana BiH. Rasprava je trajala, mislim, 16 sati. Naši prijedlozi zaključaka nisu usvojeni, već da se utvrdi koliko ima potjernica sa svake strane. I tek tada, nakon mjesec i po od hapšenja Ilije Jurišića, naše Ministarstvo sigurnosti prvi put reagira. I pazite šta se dalje dešava: utakmica u Mostaru, igraju Zrinjski i beogradski Partizan. Partizanovi huligani razvale, razbiju stadion, napadnu policiju i sve ostalo... I nijedan ne bude uhapšen, nijedan ne bude pritvoren ni 24 sata! Tri, četiri dana nakon toga, u Podgorici se igrala utakmica između Budućnosti i splitskog Hajduka. Tom prilikom su tri huligana iz Srbije napravila incident i crnogorska policija ih je uhapsila. I šta se dogodilo? Sutradan srbijanska vlada šalje protestnu notu i zvaničan zahtjev crnogorskoj vladi za oslobađanje huligana iz njene zemlje! I crnogorska vlada to uradi. Kod nas se nakon mjesec i po oglasi ministar sigurnosti, ali ne i vlada! Zašto ministar Čolak to ne iznese pred vladu i vlada ne zauzme stav o Jurišiću? Tuzlanska fondacija Istina Pravda Pomirenje je poslala takav zahtjev Nikoli Špiriću, ali on još uvijek nije ni odgovorio. I pazite dalje: beogradsko tužilaštvo sada šalje pozive za svjedočenje u istrazi protiv Jurišića Tuzlacima koje su stavili 1993. na spisak ratnih zločinaca!? I to čine tako što ih šalju poštom, ne preko našeg ministarstva, već na kućne adrese, uz

prijetnju da će u slučaju neodazivanja pozivu biti novčano kažnjeni ili privedeni silom. Beograd očito zaboravlja koja je ovo godina, "zaboravlja" da je Bosna i Hercegovina država čijim građanima ne može prijetiti. Osim toga, očito je da su adrese Tuzlaka kojima su ti pozivi upućeni, uključujući i sprat i broj stana, Beogradu dostavljeni iz CIPS-a. To upućuje na dvije mogućnosti: ili su datoteke našeg CIPS-a toliko šuplje da u njih može svako ući ili da je njihov sadržaj dostavljen Beogradu. Prema tome, Beograd svim ovim pokazuje da ne priznaje državu Bosnu i Hercegovinu, da je njima važnije uspostavljanje paralelnih veza s Republikom Srpskom.

DANI: Može li se nevjerovatna popustljivosti međunarodne zajednice prema Dodikovom ekstremizmu tumačiti u kontekstu masovne zapadne antiislamske histerije i globalnog odnosa prema muslimanima?

BEŠLAGIĆ: Ja sam protiv teških riječi kao što su urota i slične. No, s druge strane, imao sam priliku da vidim i pismo Douglasa Herda upućeno Johnu Majoru u kojem jasno kaže da ne treba dozvoliti dizanje embarga i naoružavanje "muslimana". Danas je i veliki utjecaj Rusije na Srbiju. Nakon svega onoga što nam se desilo, mi imamo pravo da razmišljamo i tako. I ja sada govorim kao Bošnjak, kao musliman. Vidjeli ste šta govori Dobrica Ćosić u Banjoj Luci, šta kao oslonac preporučuje Milorad Ekmečić. Međutim, nije problem u njima, mogu oni raditi šta hoće, problem je u Bošnjacima. Mi ne znamo šta hoćemo. Poslušajte vijesti i vidjet ćete koliko različitih politika ima - a za mene je jedina politika država Bosna i Hercegovina. I ja se nikako ne mogu uklopiti u drugačije politike.

(Jasmin Fazlagić)

Ekskluzivno: Laži srbijanske vlade

Kako je Jeremić obmanuo Alkalaja

Sramotnu šutnju državnih organa povodom drskog, nezakonitog hapšenja Tuzlaka Ilije Jurišića prekinuo je ministar vanjskih poslova BiH Sven Alkalaj. Prema pouzdanim informacijama Dana, ministar Alkalaj je uoči prošlonedjeljne zvanične posjete Beogradu najavio svojim domaćinima da insistira da prva tačka razgovora bude Jurišićevo tamnovanje u Beogradu, unatoč nezakonitom hapšenju i činjenici da tamošnje tužilaštvo već mjesecima nije u stanju ni da sastavi optužnicu protiv njega. I zaista, to i jeste bila prva tačka razgovora. No, srbijanski ministar vanjskih poslova Vuk Jeremić je šokirao svog gosta tvrdnjom da Ilija Jurišić ima i srbijansko državljanstvo, te da ga po tom osnovu tamošnje vlasti ne mogu izručiti Bosni i Hercegovini. Dodao je i to da je njegov kolega srbijanski ministar pravosuđa Dušan Petrović prezentirao dokaze o Jurišićevom srbijanskom državljanstvu Bariši Čolaku, ministru sigurnosti BiH, prilikom njegove nedavne posjete Beogradu i razgovora o Jurišićevom statusu. Međutim, Dani od neposrednog svjedoka sastanka Petrovića i Čolaka saznaju da je ministar Jeremić iznio notornu laž: o navodnom Jurišićevom srbijanskom državljanstvu nije bilo ni riječi, niti je Petrović prezentirao bilo kakve dokaze!

Najava za dokumentarni film o odbrani Tuzle

Premijera dokumentarnog filma o odbrani Tuzle

“ŽRTVA JE KRIVAC”

SKPC “Mejdan” - Ponedjeljak, 10.09.2007. u 19:30 sati

U ponedjeljak 10.09.2007.godine u 19:30 sati, u prostorijama SKPC “Mejdan”, bit će održan skup pod nazivom

ODBRANA TUZLE – Pravda za Iliju Jurišića

Učesnici skupa kojeg organizuje Fondacija «Istina, Pravda, Pomirenje», imat će priliku da pogledaju premijernu izvedbu dokumentarnog filma o odbrani Tuzle

Za posjetioce pripremili smo [video](#) najavnog televizijskog spota, uz napomenu, da se u spotu koristi citat Dobrice Ćosića, srpskog "oca nacije", iz knjige "Deobe".

08.09.2007.

In memoriam

[Ivan Mijačević \(1947—2007.\)](#)

Postoje ljudi koji u civilnom život uvođe sasvim mirne i nevidljive živote daleko od javnosti, ničim ne pokazujući kako će, kad počne deset najtežih godina s njima, postati odlučni i hrabri komandanti Armije BiH. Jedan od takvih ljudi je bio Ivan Mijačević, brigadir Armije BiH, koji je prije četiri dana preminuo od posljedica teškog moždanog udara zbog kojeg je izgubio moć govora i ostao nepokretan.

Slučaj je htio da sam u maju mjesecu ove godine bio na jednoj književnoj manifestaciji u Gradačcu gdje su me, nakon razgovora o ratu u Gradačcu i okrugu Bihać, moji domaćini Ernes i Nerma autom prošetali po periferiji grada na kojoj su bile prve linije odbrane. Često bih imao taj veteranski refleks želju, da vidim liniju ratišta, koja se iscrtavala po krajolicima meni nepoznatog grada. Tokom vožnje Ernes mi je pričao o Ivanu Mijačeviću i teškim životnim uslovima u kojima se nalazi, zaboravljen i napušten, kako to već biva sa svim istinskim herojima u ovoj zemlji, koja se tako lako odriče onih koji su joj idealistički udarali temelje pod kišom granata i metaka.

Nakon povlačenja JNA iz Slovenije, u čijem sastavu je bio oficir, Mijačević se vraća u Gradačac i uključuje u formiranje TO gdje postaje i njen prvi komandant, a zatim i prvi komandant 107. brigade 2. korpusa (koja poslije dobija naziv viteška). Nakon komandovanja brigadom u najtežim danima i mjesecima odbrane Gradačca, Mijačević je smijenjen ukazom Predsjednika svih Bošnjaka na kugli zemaljskoj, kako je to slikovito napisao bloger zlimfur, te prije toga navodi da su ga vrbovali u HVO, ali je to Mijačević odbio rečenicom: „Ja nisam Hrvat po zanimanju, nego samo po nacionalnosti.“ Ova rečenica komotno može ići uz bok onoj legendarnoj rečenici Mate Parlova: „Ja ne mogu biti nacionalista, ja sam prvak svijeta.“

Postoje takvi ljudi, tihi i mirni, koji u momentima najvećeg magnoćenja, bunila, i straha, a rat na početku tako izgleda, imaju snage i volje da predvode druge ljude u borbi za goli fizički opstanak. Kada rat završi, oni se vraćaju u sjenku iz koje su se pojavili. Pretvaraju se u puke brojeve u rubrici gdje su smješteni demobilisani borci ili ratni vojnici invalidi.

I, nažalost, jedino žive u sjećanjima svoje rodbine, i ljudi koji znaju istinsku vrijednost hrabrosti i poštenja.

(Faruk Šehić - Oslobođenje)

07.09.2007.

[Press konferencija povodom skupa "ODBRANA TUZLE – Pravda za Iliju Jurišića"](#)

Skup nije politički već je odgovor na manipulacije iz Beograda

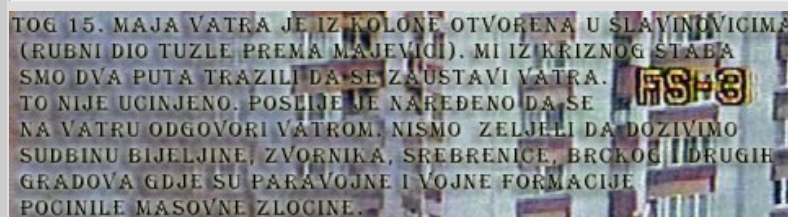
Danas je u Hotelu "Tuzla" održana konferencija za novinare u povodu skupa pod nazivom Odbrana Tuzle – Pravda za Iliju Jurišića. Osim predstavnika Fondacije «Istina, Pravda, Pomirenje», na konferenciji je bio i dio ekipe koja je realizovala dokumentarni film o odbrani Tuzle «Žrtva je krivac», režisera Ahmeda Imamovića. Dokumentarni film će biti premijerno prikazan u ponedjeljak 10.09. 2007. godine u 19:30 sati, u SKPC-u «Mejdan», a zatim i na Federalnoj TV u 20:05 sati.

06.09.2007.

Fondacija «Istina, Pravda, Pomirenje»

Najava press konferencije povodom skupa "ODBRANA TUZLE – Pravda za Iliju Jurišića"

U petak, 07.09.2007. godine, sa početkom u 10, 00 sati, u Kongresnoj Sali, na galeriji Hotela "Tuzla", održat će se konferencija za novinare, u povodu skupa pod nazivom **ODBRANA TUZLE – Pravda za Iliju Jurišića**. Na konferenciji će učestvovati predstavnici Fondacije kao i ekipa koja je realizovala dokumentarni film o odbrani Tuzle „ŽRTVA JE KRIVAC“, režisera Ahmeda Imamovića. Dokumentarni film će biti premijerno prikazan u okviru skupa u ponedjeljak 10.09.2007.godine u 19:30 sati u prostorijama SKPC "Mejdan" Tuzla.

Vijesti

29.08.2007.

Prijave Tužilaštvu BiH protiv Kadijevića i Adžića

Prijava koju je tuzlanska fondacija „Istina, pravda, pomirenje“ u maju ove godine podnijela Tužilaštvu BiH protiv oficira bivše Vojske RS i JNA zbog odgovornosti za ratne zločine na području Tuzle, uskoro bi trebala biti proširena, saznaje „Dnevni avaz“.

Osim što će im na teret biti stavljena nova krivična djela, na spisku osumnjičenih naći će se i nova imena. U maju je prijava podnesena protiv Novice Simića, komandanta Istočnobosanskog korpusa VRS, Mileta Dubajića, komandanta Operativne grupe na području Majevice, njegovog zamjenika Veljka Brajića i protiv Momira Zeca, komandanta Majevičke brigade.

U dopuni prijave, saznajemo, naći se i nekada čelni ljudi vojne strukture VRS i JNA, poput Veljka Kadijevića, nekadašnjeg generala JNA i bivšeg jugoslavenskog saveznog ministra odbrane. Za Kadijevićem već postoji Interpolova potjernica zbog genocida i ratnog zločina na području Hrvatske. Međunarodnu potjernicu za njim u martu ove godine raspisao je MUP Hrvatske, gdje protiv njega već postoje tri podignute optužnice. Na proširenom spisku mogli bi se naći i visoki oficiri, nekadašnji načelnik Generalštaba JNA Blagoje Adžić te Milan Nedeljković. E. H.

09.08.2007.

Internacionalizacija slučaja Bešlagić i Jurišić (1)

Obraćanje Vladi Italije vodećih ljudi Bolonje

U situaciji nevjerovatne indiferentnosti države BiH u iskonstruisanom slučaju države Srbije protiv Ilije Jurišića i njenim problematičnim Interpolovim potjernicama, raduje nas internacionalizacija ovog problema koju su pokrenuli italijanski prijatelji Tuzle i BiH. Učinili su to čelni ljudi Bolonje, gradonačelnik Sergio Cofferati i predsjednik Gradskog vijeća Bolonje Gianni Sofri obraćanjem Vladi Italije. Tekst njihove izjave prenosimo u cijelosti.

ZABRINUTI VIJESTIMA KOJE DOLAZE IZ BOSNE I HERCEGOVINE U VEZI SA BIVŠIM GRADONAČELNIKOM TUZLE SELIMOM BEŠLAGIĆEM:

IZJAVA GRADONAČELNIKA SERGIO COFFERATI I PREDSJEDNIKA GRADSKOG VIJEĆA BOLONJE GIANNI SOFRI

Tokom tužnih i dramatičnih godina rata u bivšoj Jugoslaviji, Bolonja se povezala veoma jakim vezama prijateljstva, solidarnosti i saradnje sa gradom Tuzla. Između Tuzle i Bolonje potpisano je bratimljenje, realizirane su brojne posjete, učvrstila se trajna prijateljstva, koja su još i danas živa i intenzivna.

Glavni razlog ovakvih odnosa sa Bosanskim gradom kao privilegiranim sagovornikom, bio je u izboru, u ono vrijeme posebno hrabrom, od strane Tuzle da ostane interetnički i tolerantan grad, pružajući otpor svakom vidu oružanih prijetnji (Tuzla je bila u okruženju, bila je objekat krvavih napada), uprkos pokušajima nacionalizama koji su namjeravali podijeliti i stvoriti neprijateljstva između susjeda Srba, Hrvata, Muslimana. Tuzla je znala u takvim uslovima ostati izuzetak - grad interetničkog suživota, interkulturan, interreligijski, gotovo kao jedna poruka u boci povjerena budućim generacijama.

Simbol ovakvog izbora, ovakve izuzetnosti, ovakve političke linije bio je tadašnji gradonačelnik, Selim Bešlagić, sposoban da godinama okuplja oko sebe, sa povjerenjem, cjelokupno stanovništvo grada.

15. juna ove godine počela je da kruži vijest da je srpski sud izdao nalog za hapšenje i međunarodno izručenje, putem Interpola, za tri građanina Tuzle, od kojih je jedan upravo bivši gradonačelnik Bešlagić, danas član Parlamenta Bosne i Hercegovine. Optužba je „ratni zločin“ za jednu epizodu, još uvijek prilično diskutabilnu, vezanu

za početak sukoba (maj 1992.).

Isporučen u Sud u Sarajevu od strane policije, Bešliagić, koji je odbio pozvati se na parlamentarni imunitet, i druga dva njegova sugrađanina, odmah su pušteni zbog „neodrživosti tužbe“, ali neće moći napuštati Federaciju bez rizika da će biti uhapšeni.

Nije malo onih koji smatraju da, u zemlji u kojoj istinski ratni zločinci Karadžić i Mladić još uvijek žive slobodni i bez uznemiravanja, široko zaštićeni, tužbe protiv Bešliagića i drugih građana Tuzle predstavljaju neku vrstu proste nakane i pobijanja protivnika činjenicama koje je on sam naveo.

13 italijanskih članova Parlamenta – među kojima Boato, Francescato, De Zulueta, Pellegrino, Piazza – obratili su se u vezi ovog teškog slučaja zahtjevom za pojašnjenje ministrima vanjskih poslova, unutrašnjih poslova i pravde.

Gradonačelnik Sergio Cofferati i Predsjednik Gradskog vijeća Gianni Sofri, podsjećajući na ulogu velike građanske važnosti koju je grad Tuzla imao u strašnim godinama i koju i danas ima; podsjećajući također na prijateljstvo koje povezuje gradove Tuzla i Bologna, izražavaju živu zabrinutost za slučajeve ovdje navedene, izražavaju svoju solidarnost sa Selimom Bešliagićem i traže od Vlade Italije da preduzme adekvatne inicijative.

Sergio Cofferati Gianni Sofri

Bologna, 1. avgust 2007.

09.08.2007.

Internacionalizacija slučaja Bešliagić i Jurišić (2)

Zahtjev 13 parlamentaraca Italije upućen Vladi Italije

Neovisno od čelnih ljudi Bolonje, Vladi Italije obratilo se i 13 članova Doma poslanika Parlamenta Italije sa zahtjevom ministrima vanjskih poslova, unutrašnjih poslova i pravde, sa pitanjima da li Vlada ima saznanja o teškom slučaju ograničavanja lične slobode koji pogađa neke cijenjene građane Bosne i Hercegovine i da li Vlada drži da može i hoće intervenirati – u granicama svojih mogućnosti i u smislu izjašnjenja da tako samovoljne mjere nisu primjenjive na italijanskoj i evropskoj teritoriji. U nastavku prenosimo integralni tekst Zahtjeva.

Zahtjev članova Doma poslanika Parlamenta Italije

(Camera dei Deputati) upućen Vladi Italije

31.07.2007. u Domu poslanika Italije (Camera dei Deputati) predstavljen je zahtjev parlamentaraca u vezi sa slučajem Bešliagić, bivšim načelnikom Tuzle koji je osumnjičenim za ratni zločin. Autor zahtjeva je Marco Boato, poslanik Zelenih, a zahtjev je potpisan od strane još 12 poslanika ovog Doma.

“Dolepotpisani traže, da se zahtijeva od Ministara vanjskih poslova, unutrašnjih poslova i pravde da nas obavijeste, pretpostavljajući da:

- 15. juna 2007. Tuzlom, jednim od navećih gradova u BiH, je procurila vijest, a zatim je potvrđena u lokalnoj štampi, da je Sud Srbije izdao nalog za hapšenje i međunarodno izručenje, putem Interpola, za tri građanina Tuzle;

- Nekoliko dana prije u Beogradu je, tokom aerodromske procedure, uhapšen Ilija Jurišić, bivši predsjedavajući Općinskog vijeća ovoga grada i do danas još nije oslobođen,

- Zajedno sa Enverom Delibegovićem i Budimirom Nikolićem, nalog za hapšenje se odnosio i na bivšeg načelnika Tuzle, Selima Bešliagića, danas člana Parlamenta FBiH, optuženi za “ratni zločin” zbog jednog događaja vezanog za početak sukoba, kada je 15. maja 1992. jedna kolona JNA (tadašnja jugoslovenska vojska), koja je do tada već bila zauzela veći dio BiH, bila pozvana da napusti grad koji je odlučio da se suprostavi osvajačkom ratu koji su vodile srpske postrojbe, podržane od strane Slobodana Miloševića;

- U optužbi stoji da je nenaoružana kolona bila napadnuta i da je bilo ubijeno oko 200 vojnika. Već 1993. Tužilaštvo Miloševića je pokrenulo ovu inicijativu. Tužba je podržana od strane ratne policije Karadžića; na njoj su radile sve policije svih predsjednika RS, sve do Dodika.

«Optužbe i privođenja su van pameti – izjavio je Zdravko Đuranović za “Oslobođenje” od 16. juna (članak preveden na: www.osservatoriobalcani.org): Ratne vlasti Tuzle su zbrinjavale ranjenike iz kolone i pustili ih kućama. One su štatile ljudska prava svih građana. One su štatile multikulturu i zaštitile to jezgro Bosne. Štitile su civilizacijske tekovine i sada nisu po volji nacionalno šematiziranog Balkana. Jedino Tuzlu optužuju da su zločine u njoj zajedno činili Bošnjaci, Srbi, Hrvati i ostali. U ex Jugoslaviji zločine su činile mononacionalne grupe protiv drugih nacionalnih grupa. Tuzlake žele optužiti za zločine zbog toga što nisu skliznuli u ambis nacionalističke politike»

«Ne želim ulaziti u motive optuživanja – rekao je u istom listu Sinan Alić, director Fondacije «Istina, Pravda, pomirenje» iz Tuzle - ali želim reći da je sve to utemeljeno na notornim lažima. Mi smo na osnovu dokumentacije, istraživanja i kontakata sa srbijanskim izvorima utvrdili da je u borbi na Brčanskoj Malti poginulo 49 vojnika i rezervista JNA i četiri branitelja grada. Bilo je oko 70 ranjenih. Ovo što govorim rekao je i Milošević u Hagu. Međutim, postojećim vlastima u Srbiji treba egzibicija, a ne istina. Srbija izgleda želi na vještački način da stvori utisak o ravnoteži u počinjenim zločinima, ali to je nemoguće.»

Isporučen u Sud u Sarajevu pod pratnjom policije, bivši načelnik Tuzle, Selim Bešliagić – koji je odbio pozvati se na poslanički imunitet – i drugi njegovi sugrađani, odmah su pušteni zbog “neodrživosti tužbe”, ali ne mogu napuštati Federaciju bez rizika da će biti uhapšeni, jer tzv. “Rimski sporazum”, koji je garantirao slobodu kretanja građana različitih zemalja ex Jugoslavije, je istekao 2004. i neobjašnjivo je obnovljen samo od strane Srbije i od strane Hrvatske.

Selim Bešliagić je bio prijatelj sa bivšim članom Evropskog parlamenta, Alexanderom Langerom, koji ga je pratio u Italiji i u Evropskom parlamentu i koji je pomalo usvojio njegovu “interetničku” Tuzlu, u kojoj se u novembru 1994. uprkos opsadi, održao jedan od najvažnijih skupova “Verona Forum za mir i pomirenje na području ex-Jugoslavije”. Nakon atentata 25. maja 1995. godine, u kojem je ubijeno 71 mladih u Tuzli, Alexander Langer je, uz podsticaj Bešliagića, prezentirao na sastanku šefova država i vlada, 26. juna 1995. godine u Kanu, svoj dramatični apel “Evropa se rađa i umire u Sarajevu” (objavljeno na : www.alexanderlanger.org).

U povodu dodjeljivanja nagrade Alexander Langer Irfanki Pašagić, Selim Bešliagić se vratio u Italiju u maju 2005. i ponovo je povezao bratimljene odnose sa gradom Bologna, nastale tokom i nakon rata, što je doprinijelo da se Tuzla cijeni kao jedno od rijetkih mjesta otpora surovom projektu podjele Bosne i Hercegovine po etničkim linijama.

16. jula 2007. Selim Bešliagić je iz svoje kuće u Tuzli odaslao pismo - apel, koje je stiglo u Fondaciju Alexander Langer u Bolzanu i čiji navodi se nalaze u nastavku:

„Dragi prijatelji, želim naglasiti ovo pismo ne pišem zbog problema koje imam lično. Naprotiv, kao odgovoran čovjek svjestan sam obaveze da, u trenucima kada se sumnjičim za navodne ratne zločine, moram biti na dispoziciji pravosudnim organima BiH. Istovremeno, teško mogu prihvatiti činjenicu da sam zbog toga ja i neki građani predmet međunarodnih potjernica čije raspisivanje ima i političku pozadinu ili da se protiv nas istovremeno vode istrage u dvije zemlje i na taj način ugrožavaju naša temeljna ljudska prava.

Savjest mi je mirna i zbog toga nisam posegnuo za poslaničkim imunitetom kada su me policajci priveli u Državni sud BiH. U najtežim trenucima, zajedno sa svim građanima Tuzle, znao sam se oduprijeti zlu i mržnji koji su nas zapljusnili u proljeće 1992. godine. Grad smo odbranili jedinom legitimnim snagama koju sa nam bile na raspolaganju, a to je policija. O tome kako je tuzlanska vlast funkcionisala u ratu mogu svjedočiti brojni predstavnici međunarodnih vladinih i nevladinih organizacija. A da smo radili najbolje što se moglo, svjedoče brojna međunarodna priznanja dodjeljena gradu i meni lično. U tim teškim trenucima Tuzla je bila jedini grad bez paravojski. Sačuvali smo njeno multietničko biće u najtežim danima njene istorije i pružili utočište desetinama hiljada onih koji su, samo zbog toga što su pripadali drugom narodu, na drugačiji način se molili Bogu i imali drugačija imena, protjerani sa svojih vjekovnih ognjišta. I danas je Tuzla, na našu zajedničku sreću i ponos najznačajniji multietnički centar u kome nije uništena ideja evropske Bosne i Hercegovine.

Potreban je dogovor koji bi otklonio sve dosadašnje nesporazume, a posebno činjenicu da je pravni vakuum rezultirao paralelnim i nekordiniranim istražnim radnjama za iste slučajeve u različitim zemljama, pa čak i onda kada je neki predmet Haški tribunal prosljedio samo jednoj od tih zemalja. U konkretnom slučaju, predmet «Brčanska Malta» Tribunal u Hagu je ustupio pravosuđu BiH. Zbog dvostrukih istražnih radnji mi se i suočavamo sa svojevrsnim lovom na ljude, koji se hapse i privode samo zbog toga da bi se utvrdilo jesu li ili nisu državljani, u konkretnom slučaju Bosne i Hercegovine. Hapse se i ljudi na koje se potjernice i ne odnose.

Ova procedura bi se mogla pojednostaviti tako što bi nacionalni Interpol, po prijemu međunarodne potjernice, odmah provjeravao državljanstvo lica za kojima je raspisana potjernica i o tome obavijestio državu koja je potjernicu raspisala.

Uvjeren da ćete shvatiti svu ozbiljnost situacije i moje dobre namjere, molim Vas da se uključite u proces rješavanja ove problematike koja u narednom periodu u značajnoj mjeri može uticati na izgradnju međusobnog povjerenja i slobodu kretanja u ovom regonu.“

- Da li Vlada ima saznanja o ovom teškom slučaju ograničavanja lične slobode koji pogađa neke cijenjene građane Bosne i Hercegovine

- Da li Vlada drži da može i hoće intervenirati – u granicama svojih mogućnosti – kako bi se izjasnila da jedna ovako samovoljna mjera nije primjenjiva na italijanskoj i evropskoj teritoriji, dajući odgovarajuće dispozicije Interpolu.

**BOATO
FRANCESACATO**

BONELLI
BALDUCCI
CASSOLA
DE ZULUETA
FUNDARO'
LION
PELLEGRINO
PIAZZA
POLETTI
TREPICCIONE
ZANELLA

07.08.2007.

Istraga u Okružnom sudu u Beogradu

Oficiri bivše JNA obaraju optužnicu protiv Jurišića?

Izvor "Dnevnog avaza" blizak Okružnom sudu u Beogradu, koji je govorio pod uvjetom anonimnosti, jučer nam je otkrio da je istraga u slučaju Ilije Jurišića dovedena do apsurd. Naime, jedan broj oficira bivše JNA koji su u maju 1992. godine bili u tuzlanskoj regiji, a ovih su dana saslušavani kao svjedoci optužbe, iznijeli su niz podataka i tvrdnji kojima su direktno osporene sve optužbe koje su Jurišiću stavljene na teret i zbog kojih on već tri mjeseca leži u beogradskom zatvoru.

Rezervisti u kasarni

- Jedan od svjedoka, pukovnik bivše JNA, koji je 14. maja 1992. godine sa svojom jedinicom napustio Tuzlu, direktno je za događaje od 15. maja okrivio komandanta kasarne "Husinska buna" Milana Dubajića, njegovog pretpostavljenog pukovnika Nedeljkovića, kao i Ratka Mladića.

Na pitanje istražnog sudije ko se tih dana nalazio u kasarni "Husinska buna", ovaj oficir je potvrdio da su to bili rezervisti srpske vojske, te da su se među njima nalazila samo četiri redovna vojnika JNA - kaže naš izvor, iznoseći samo dio navoda sa saslušanja ovog oficira, čije ime nije želio još uvijek da otkriva.

Naš izvor prenosi također da je spomenuti oficir nakon događaja na Brčanskoj Malti, a zbog izazivanja opće opasnosti, lično podnio krivičnu prijavu protiv Milana Dubajića, nakon čega je protiv njega uslijedila prava odmazda od strane Mladića i Nedeljkovića.

- On je naveo da Dubajić u Beogradu nije procesuiran jer bi to podrazumijevalo direktnu odgovornost i pukovnika Nedeljkovića, a što nije dozvoljavao tadašnji komandant VRS Ratko Mladić, jer je Nedeljković bio njegov prijatelj.

Također nam je potvrdio poznate informacije da su 15. maja 1992. godine na vozila koja su iz kasarne u Tuzli trebala izvesti oružje i municiju ukrcani ljudi za što je direktno optužio Milana Dubajića - tvrdi naš izvor.

Posebnu zabunu izazvale su izjave grupe oficira koji su svjedočili da je 12. maja 1992. godine formirana Vojska RS, te da u BiH više nije bilo JNA.

Zbunjujuće izjave

- Transkripti sa ovih saslušanja pokazat će da je i sam sudija koji je saslušavao oficire bivše JNA ostao zbunjen nakon podataka koje su iznijeli. Posebnu zabunu izazvala je činjenica da se Jurišiću sudi za navodne zločine nad JNA, a JNA pravno tada nije postojala u BiH.

Zaista, bit će interesantno pratiti kako će ova rašomonijada, u koju je upalo srbijansko pravosuđe, nakon svega biti razriješena - navodi "Avazov" izvor.

(A.H. - Avaz)

Evropska ideja

„Grad smo odbranili jedinom legitimnim snagama koje su nam bile na raspolaganju - policijom. O tom kako je tuzlanska vlast funkcionisala u ratu, mogu svjedočiti brojni predstavnici međunarodnih vladinih i nevladinih organizacija. Da smo radili najbolje što se moglo, svjedoče brojna međunarodna priznanja dodijeljena gradu, ali i meni lično! U tim teškim trenucima, Tuzla je bila jedini grad bez paravojski. Sačuvali smo njeno multietničko biće i pružili utočište desetinama hiljada onih koji su zbog toga što su pripadali drugom narodu i imali drugačija imena, protjerani sa ognjišta. I danas je Tuzla, na našu sreću i ponos, najznačajniji multietnički centar u kome nije uništena ideja evropske BiH“, piše Selim Bešliagić. 20.07.2007.

Selim Bešliagić se javnosti obratio pismom

Na Tuzlake je otvoren lov Selim Bešliagić se obratio pismom javnosti u kojem od države traži da bolje štiti svoje državljane. O tome je u četvrtak razgovarao i sa Doris Pak, evropskom parlamentarkom. Njoj je obrazložio predratnu, ratnu i poslijeratnu genezu prilika u Tuzli. Predao joj je i pismo. Ukazao je na pravne vakume, kako u BiH, tako i u odnosu naše države sa susjedima. Takve vakume nacionalisti svih boja koriste da bi se i politički obračunavali sa protagonistima „tuzlanskog političkog modela“. Kao indikator te tvrdnje jeste otvoreni lov na mnoge Tuzlake, čak i zbog formalnih začkoljica, koje, navodno, nadležnim organima „nisu poznate“.

Balans odgovornosti

„U vezi s istim problemom pisao sam i visokom predstavniku i tražiću kontakt sa njim. Obratiću se svim prijateljima širom svijeta, koji su gradu, meni i mojim saradnicima dodjeljivali nagrade za njegovanje suživota. Sada nas sve desne struje zajednički proganjaju. Na Tuzlake je otvoren lov“, telefonom je za “Oslobođenje” izjavio Bešliagić.

S početka obraćanja javnosti Bešliagić napominje da pismo nije pisao radi ličnih problema. Nije se branio poslaničkim imunitetom kada je priveden u državni Sud jer je nevin. Kao odgovoran čovjek, dok ga sumnjiče za navodne ratne zločine, poručuje da stoji na dispoziciji organima BiH:

„Istovremeno, teško mogu prihvatiti činjenicu da smo zbog toga ja i neki građani predmeti međunarodnih potjernica, čije raspisivanje ima političku pozadinu, ili da se protiv nas vode istrage u dvije zemlje i na taj način ugrožavaju naša temeljna ljudska prava“.

Bešliagić podsjeća da se u najtežim trenucima, zajedno sa građanima Tuzle, znao oduprijeti zlu i mržnji koji su nas zapljusnuli u proljeće 1992. Ukazujući na multietničnost grada, njegovu simboliku – i ranije i danas – u odnosu na ekstreme svih boja i nosioce fašističkih ideja, autor sve to smješta u koloplet aktualnog progona Tuzlaka:

„Vjerovatno je i to jedan od razloga što se, prilikom izjednačavanja krivice, u Beogradu pokušava napraviti balans odgovornosti. Sukob na Brčanskoj Malti 15. maja 1992. se dogodio. Jedini način da se spozna puna istina o ovom sukobu je proces pred sudom. Ni ja, ni moji ratni saradnici od toga ne bježimo. Smeta nam što smo postali predmetom političkih razračunavanja u regiji. Dokazati da je bilo zločina na obje strane, pogotovu na primjeru Tuzle, ono je što nacionalisti danas itekako priželjkiju. Srpski posebno“.

U pismu se ukazuje na činjenicu da su do 2004. važila Rimska pravila puta. To je građanima pružalo zaštitu od hapšenja i političkih progona. Bešliagić tvrdi da je posljednjim hapšenjem Tuzlaka inaugurirana praksa od prije 1996.

Dvostruke istrage

“Ako su pravila prestala da funkcionišu zbog velike preopterećenosti Haškog tribunala, logičnim se čini zaključak da slična pravila ponašanja moraju međusobnim dogovorom utvrditi zemlje čiji građani najviše trpe“.

Jedan od indikatora pravnog vakuuma je i u činjenici što se države „otimaju“ za slučajeve koje Hag vraća na Balkan. Tako u dvije države „vode“ isti slučaj. „Predmet Brčanska Malta Tribunal u Hagu je ustupio pravosuđu BiH. Zbog dvostrukih istražnih radnji (u BiH i Srbiji, op. a.) suočavamo se sa svojevrsnim lovom na ljude, koje hapse i privode samo zbog toga da bi se utvrdilo jesu li ili nisu državljani, u konkretnom slučaju BiH. Hapse i ljude na koje se potjernice ne odnose (Muhamed Brkić iz Šićkog Broda, op. a.)“, tvrdi u pismu Bešliagić.

(Vehid JAHIĆ - Oslobođenja)

11.07.2007.

Sve su ovo samo negativne političke igre

Selim Bešliagić, poslanik u Predstavničkom domu Parlamenta BiH

Crna strana politike posljednjih nekoliko mjeseci obilježila je Tuzlu i sasvim je sigurno da su građanima ove zemlje ugrožena osnovna ljudska prava. Nakon prvog zasjedanja Predstavničkog doma parlamenta u vezi hapšenja Selima Bešliagića, poslanika u državnom Parlamentu, u medijima je javnosti postavljeno pitanje vjeruju li da ih država BiH štiti. 85 posto građana koji su pristupili glasanju izjasnilo se da ne vjeruje. Tada je prvi put ministar Bariša Čolak postavio zahtjev prema Beogradu da se Ilija Jurišić ekstradira u BiH. Politička situacija još jednom je jasno pokazala podjelu društva. Oni koji su željeli Tuzlu pod svoje okrilje u ratu, nakon 12 godina su pokazali da se nikada nisu pomirili s činjenicom da Tuzlu nisu dobili i da njezine ljude koji su tada vodili pravednu politiku sada ponovno žele sebi.

Tim povodom Selim Bešliagić, samo za Dnevni list, govori o političkim igrama koje se vode u Tuzli te poručuje onima koji ga smatraju odgovornim za ono što se navodi u optužnici da mu se argumentirano obraćaju.

U posljednjih nekoliko mjeseci našli ste se na etapi političkih zbivanja. Prema nalogu Interpola uhapšeni ste i privedeni u Tužilaštvo u Sarajevu. Međutim još ništa nije gotovo i Vaša sigurnost je i dalje ugrožena.

Nisam se osjećao ugodno jer sam se našao na Interpolovoj potjernici, ali moja supruga je to jako teško primila. Konstatirali smo ipak da se radi o političkoj igri. U posljednje vrijeme Tuzli pokušavaju prišiti sve negativne događaje, od vehabija, izjave Kačevende, hapšenja nedužnih ljudi i evo posljednjeg zahtjeva da se Tuzla dijeli na jednonacionalne općine. Mislim da u podjeli Tuzle niko neće uspjeti. Ovog trenutka želim istaknuti da su me svi Tuzlaci zvali, i Bošnjaci i Srbi i Hrvati kako bi mi dali podršku. Ja sam duboko uvjeren da s argumentima koje imamo nikakva pomoć mi neće trebati, ali duboko sam dimnut tolikom podrškom svojih sugrađana jer mi je danas zbog toga daleko lakše. Mnogi su me pitali gdje ću na more. Imam Panonsko more i zadovoljan sam. Uvijek sam radio i zahvaljujući potpori moje obitelji ni zašto se ne osjećam uskraćenim.

Obzirom da se u Vašem hapšenju ipak radilo o Interpolovoj potjernici, je li se ipak moglo nekako drugačije postupiti i je li postojao neki drugi način da Vas se sasluša, a ne da Interpol djeluje kako bi Vi bili privedeni?

Načelnik Imamović je iskoristio prisustvo generalnog sekretara Interpola Ronalda K. Noblea i s njim razgovarao o potjernicama. Noble je tada rekao da je Tuzla samo jedan zahtjev uputila prema Lionu do hapšenja ne bi došlo. Cijelo vrijeme se postavlja pitanje kako nema nitko ko štiti naše podatke u CIPS-u i kako su došli do Beograda. Pitanje ko je imao pravo bez Ministarstava unutrašnjih i Ministarstva vanjskih poslova da naše podatke direktno transportira prema Beogradu. Kada se to sve malo sagleda jasno se vidi da Ministarstvo pravosuđa i Tužilaštvo u Beogradu saraduje s Ministarstvom RS-a. Prema tome mi još uvijek nemamo toliko jakog ministarstva da nekomе može reći stop.

U Predstavničkom domu vodila se žučna rasprava o Vašem hapšenju. Kako ste to lično doživjeli s obzirom da su prvi put predstavnici srpskog naroda napustili sjednicu i time pokazali podijeljenost u našem društvu?

Lično sam smatrao da na tim sjednicama ne trebam biti prisutan i nisam ni bio. Upravo sam htio da svako pokaže svoje lice. Ova rasprava o hapšenju je pokazala da je tačna činjenica Dobrice Ćosića «Mi Srbi volimo da lažemo i laž su naši ideali....» Tamo su sudjelovali ljudi koji su propagandno do sada činjenicu o 15. maju pričali da se radi o genocidu. Jednostavno oni ne mogu svoje priče nikako shvatiti ozbiljno, a to znači da onda kada se ovaj proces završi dokaže da to nije bio naš, nego njihov napad na nas. Na kraju krajeva oni trebaju shvatiti da nisu odgovorni oni koji su se branili, nego oni koji su se neorganizovano povlačili iz Tuzle. Oni ne mogu danas prihvatiti da je bio genocid u Srebrenici. Mislim da se svi oni koji su odgovorni za počinjene zločine s tim moraju i suočiti. Tu se traži efikasnost sudova i državnih organa.

Potvrđeno je da i Tužilaštvo BiH provodi istragu o slučaju Tuzlanska kolona, očekujete li podizanje optužnica i imate li povjerenje u sudske organe s obzirom na trenutne okolnosti?

Ne sumnjam uopće u efikasnost pravosudnih organa. Postavljam pitanje je li bilo logično da mene pozovu pravosudni organi i ispituju me. Mene pozivaju samo mediji. Još me nitko nije pozvao, niti tuzlansko pravosuđe, niti federalno, niti državno, pa čak ni ono u Beogradu. Ja vjerujem u legalan proces Pravosuđa i želim da Tužilaštvo efikasno radi svoj dio posla. Mi nismo ni jednog ranjenika 15. maja 1992. godine likvidirali, već smo ga poslali u bolnicu. Ne mogu shvatiti da smo 200 ljudi liječili i izliječili, vratili ih prave i zdrave i da nas optužuju za nekakav genocid. Niti jednog zarobljenika niti vojnika nismo smaknuli, kao što su oni radili s nama.

Kako komentarišete sporost i neefikasnost državnih organa u slučaju Ilije Jurišića. Umjesto Jurišića mogli ste biti i Vi ili još neko od sudionika odbrane Tuzle?

Nemam riječi i ne mogu shvatiti da nemamo pravne sigurnosti. Bit ću sretan ukoliko ovo što se meni dogodilo prouzrokuje stvaranje zakona koji će štiti naše građane. Parlament se jasno izjasnio da građani nisu sigurni i da na tome treba raditi. Vjerujem da ukoliko se Jurišić vrati, rezultati ove rasprave, odnosno kolateralna šteta, po meni će biti mnogo manja.

Uvijek Vas je pratio epitet narodnog heroja, čovjeka koji je bio u službi svojih građana i o tome danas svjedoče mnogi Tuzlaci. Danas Vas stavljaju na poziciju osumnjičenog zbog navodnog korištenja nedozvoljenih sredstava u ratovanju?

Valja meni nosit teret i ovog i onog vremena. Nelagodno bih se osjećao kada bi moji građani rekli da sam kriv. To što oni koji su htjeli da nestanem s ovog svijeta, pa nisu uspjeli, i svoj poraz pretvaraju u svoje mučeništvo, ne znači da se ja za bilo što trebam osjećati krivim. Meni je nezgodno reći da ne mogu izići iz BiH. Kao čovjeku mi je teško i ograničen sam, mada je cijela ova zemlja ograničena. Mogu tražiti vizu za Ameriku i Kanadu, ali ne želim da kažu da bježim. Činjenica je da me nikakva odgovornost s aspekta istine ne muči.

Za Dnevni list razgovarala Maja Jurić

30.06.2007.

Željko Komšić danas u Tuzli

Prijem u čast Bešliagića, Nikolića, Delibegovića i Bajrića

Danas je u Tuzli boravio gospodin Željko Komšić, član Predsjedništva Bosne i Hercegovine, da bi organizovao prijem u čast gospode Selima Bešliagića, Budimira Nikolića, Envera Delibegovića i Meše Bajrića. Oni su, kao što je javnosti poznato, nedavno od strane srbijanske policije stavljeni na listu Interpolovih potjernica pod optužbom za navodni ratni zločin u Tuzli 15. maja 1992. godine.

27.06.2007.

OO SDP BiH Tuzla - saopćenje za javnost

U povodu sve učestalijih napada na Tuzlu i Tuzlake

Općinski odbor SDPBiH Tuzla, podsjeća građane Tuzle da smo u posljednje vrijeme izloženi sve agresivnijim i organizovanijim napadima na nas i naš grad. Krenulo je sa provokacijama tzv. Vehabijskog pokreta, nebuloznim izjavama Vasilije Kačavende, hapšenjem nevinog i nizašto krivog Ilije Jurišića u Beogradu, privođenja Selima Bešliagića, Bude Nikolića, Envera Delibegovića, Muhameda Brkića, do otvorenog i drskog ataka SNSD i HDZBiH na jedinstvenost, multietičnost i građanski koncept življenja Tuzlaka.

26.06.2007.

Referentna grupa Tuzla

Saopćenje povodom privođenja stanovnika grada Tuzle

Referentna grupa Tuzla, mreža devedeset nevladinih organizacija, želi izraziti svoje žaljenje zbog čina privođenja stanovnika grada Tuzle, bosanskohercegovačkih državljana, koji su 15.maja 1992. dali svoj značajan doprinos u zaustavljanju agresije nad BiH i odbrani grada Tuzle i okoline.

23.06.2007.

Dr. Sead AVDIĆ

Pravila Dobrice Ćosića

Više od deceniju vojno tužilaštvo, a potom Okružni sud u Beogradu čine sve na fabrikovanju „dokaza“ o odgovornosti Tuzle, njene vlasti i jedinica MUP-a tragajući za abolicijom svoje vlastite odgovornosti, jer je pravo na odbranu golih života tada, 15. maja 1992., prema mnogima, odbranilo Bosnu i Hercegovinu, slomio plan RAM i uništio strategiju ratnih zločinaca Karadžića i Mladića, koji su na vrh liste prioriteta stavili konačni obračun sa „tom Tuzlom“.

16.06.2007. u 08:22

SGV TK o privođenju tuzlanske trojke

Oni su branili Tuzlu i BiH

Povodom privođenja Selima Bešliagića, Budimira Nikolića i Envera Delibegovića, jučer se saopćenjem za javnost oglasilo Srpsko građansko vijeće 1993 Tuzlanskog kantona, oštro protestirajući protiv napada na ljude koji su branili grad Tuzlu i BiH. - Za kolonu i sva dešavanja na Brčanskoj Malti 15. maja 1992. godine treba procesuirati odgovorne oficire Milana Dubajić a i Ugu Novakovića. Oni su odgovorni za nepoštivanje dogovora za miran izlazak kolone iz Tuzle. Nijednom Srbinu Tuzlaku ni dlaka s glave nije falila, a tako je bilo i sve vrijeme agresije na Tuzlu i BiH - poručili su iz SGV TK. A. H. Tuzlarije.net

19.05.2007.

Tuzlanski ratni majevi

Mjesec odbrane i najvećeg zločina

Piše: Vehid JAHIĆ

U novijoj istoriji Tuzle neki od sudbonosnih događaja su se dogodili u maju. Priča o dva ratna događaja iz maja još nije apsolvirana. Riječ je o sporenju oko uzroka sukoba kolone JNA sa braniocima Tuzle, te utvrđivanje odgovornosti za masakr i ratni zločin nad 71 mladom osobom 25. maja 1995. godine.

Za sukob sa kolonom JNA 15. maja 1992. godine na Brčanskoj Malti, nepobitna je samo činjenica da se dogodio. Većina ostalih okolnosti je još sporna - ko je započeo sukob, koliko je pripadnika bivše JNA nastradalo? Srbijanska strana tvrdi da je bilo i ratnih zločina. Zbog toga su nedavno u Beogradu uhapsili Iliju Jurišića, predratnog policijskog rukovodioca u Tuzli.

Naredbe iz Beograda

Shodno ratnoj logici i retorici, koja još živi u glavama nekih srbijanskih ideologa, nakon sukoba na Brčanskoj malti, oni su tvrdili kako je u koloni bivše JNA pobijeno nekoliko stotina mladih vojnika. Dugo su i iza rata često ponavljali

takve gluposti. Na kraju je i Milošević - za života - priznao da je u koloni nestalo ili ubijeno 49 vojnika i rezervista. Bolnički ih je tretirano 60. Tada su svi ranjeni zbrinuti i poslije pušteni, ili razmijenjeni, a dan nakon sukoba bez borbe je pušteno stotine vojnika i rezervista, koji su se prilikom sukoba vratili u kasarnu.

Tuzlacima je jasno da je među pripadnicima bivše JNA bilo stotine razularenih vojnika, ogrezlih na bojištima po Hrvatskoj, odakle su kroz Tuzlu pronosili i ratni plijen. Još prije sukoba oni su otvarali vatru po civilnim objektima, zastrašivali građane i slično. Ove sedmice u TV emisiji BN TV bivši komandant kasarne u Tuzli, tada potpukovnik Mile Dubajić priznao je da je "pod svojom komandom imao 80-100 ili najviše do 200 vojnika".

Priznao je da se tada u Tuzli nalazila i veća formacija iz Pirota, koja se navodno povukla uoči 15. maja. Tada je Tuzla bila "opasana" oruđima, rezervnim i paravojnim formacijama koje su naredbe dobijali iz Beograda.

----- **Kome je bio rat?**

Bila je naredba da se ne puca!

"Naredba je bila da se iz kolone ne puca. Što se tiče formiranja kolone, u ratu se vojnici mogu prevoziti i na eksplozivnim sredstvima", uzvratio je Dubajić.

"U trenutku odlaska kolone, za nas u Tuzli to nije bio rat. Vama možda jeste", uzvratio je dr. Avdić.

Mi smo samo odgovorili na vatru!

"Tog 15. maja vatra je iz kolone otvorena u Slavinovićima (rubni dio Tuzle prema Majevici). Mi iz Kriznog štaba smo dva puta tražili da se zaustavi vatra. To nije učinjeno. Poslije je naređeno da se na vatru odgovori vatrom. Nismo željeli da doživimo sudbinu Bijeljine, Zvornika, Srebrenice, Brčkog i drugih gradova gdje su paravojne i vojne formacije počinile masovne zločine. Mi smo drugi dan pustili da u miru iz grada ode 220 vojnika i rezervista, a većina iz kolone je poginula od eksplozivnih sredstava koje su prevozili, a ne vatre branitelja Tuzle. Komanda JNA je kriva što je vojne pripadnike prevozila sa eksplozivom, rekao je dr. Sead Avdić pukovniku Miletu Dubajiću u TV duelu.

Više puta smo pisali i prenosili izjave ranjenih vojnika iz kolone, koji su zbrinuti. Sami su tvrdili da su im pomagali građani, te pripadnici TO i policije iz Tuzle. Oni su ih prevozili do bolnice. U vojnoj koloni su stradali uglavnom od aktiviranja eksplozivnih sredstava, mada su neki stradali i u razmjeni vatre. Po nekim svjedočenjima, bilo je i mučenja pojedinih ranjenika, dok nisu zbrinuti u bolnici.

To niko ne spori, ali to su bili incidenti, a ne pravilo. Bez obzira na sve te okolnosti, neki velikosrpski ideolozi tvrde da su u Tuzli navodno činjeni masovni zločini.

Prije napada na Tuzlu, paravojne jedinice i srbijanski korpusi su već počinili masovne zločine nad civilima u Bijeljini, Zvorniku, Bratuncu, Srebrenici, Vlasenici, Brčkom. Na planiranom koridoru sa Krajinom, paravojne srpske vlasti nisu imale potpunu kontrolu samo u Tuzli. Zbog toga su u Tuzli pripremili policiju i TO da se brane, ukoliko grad bude napadnut. Pokazalo se da je to bila ispravna odluka. Da nije bilo branitelja, Tuzla bi vjerovatno doživjela sudbinu Podrinja.

Bez obzira na činjenicu da su ranjeni zbrinuti, a zdravi iz kolone pušteni, srbijanske vlasti po svaku cijenu žele u javnosti ostaviti dojam da su u Tuzli činjeni ratni zločini. Na drugoj, vlasti iz Tuzle imaju mnoštvo indikatora koji pokazuju da su vojnim snagama, kojima je komandovano iz Beograda, slate i plate. Ove sedmice je Fondacija Istina-Pravda-Pomirenje podnijela krivičnu prijavu protiv četiri visoka oficira bivše JNA i VRS, za počinjene zločine tokom rata nad civilima u Tuzli. Riječ je o generalu Novici Simiću, komandantu Istočnobosanskog korpusa, potpukovniku Miletu Dubajiću, komandantu kasarne u Tuzli, potom operativne grupe "Majevica" VRS, Momiru Zecu, komandantu Majevičke brigade i Veljku Brajiću, načelniku štaba i zamjeniku 92. mtbr JNA, a potom VRS. Njih Fondacija po komandnoj liniji smatra odgovornim za napadanje civilnih meta u Tuzli.

Zanimljivo je da su tokom rata artiljerijska oruđa u 95 posto slučajeva za mete imali civilne objekte, a samo pet posto su bile vojne mete. Pri tim napadima život je izgubilo 120 osoba - civila, dok je 207 teže i lakše ranjeno. Žrtve su od tek rođene djece do staraca i starica. Okolnosti njihovih stradanja su provjerene na pet izvora. Čim je vraćeni dio kolone napustio Tuzlu 15. maja, počelo je granatiranje grada. Na licu mjesta ili od zadobijenih rana među prvim poginulim su bili Emir Malohodžić, Fuad Mehinović, Hatidža Rizvanović, Bego Milkunić, Almasa Omerčić, Mejra Kalfić...

Granata sa Ozrena

Tokom cijelog rata, od granatiranja je poginulo 120 tuzlanskih civila, a samo jedne večeri, 25. maja 1995. godine, u centru grada - na Kapiji - jedna granata usmrtila je 71 osobu. Uglavnom je riječ o omladini, ali je bila i poneka starija osoba, pa i djece koji su se tu zatekla u trenu nesreće. Na licu mjesta prizor je bio jeziv. Bolnica je bila puna ranjenih i mrtvih. Tu noć Tuzlaci nikada neće zaboraviti. Domaći i međunarodni eksperti utvrdili su da je granata ispaljena sa Ozrena.

Utvrđivanje tog ratnog zločina je još u fazi istrage. Nadležnim su poznata i imena naredbodavaca, pa i posade koja je vršila granatiranje Tuzle. Pravosuđe Bosne i Hercegovine je preuzelo ovaj predmet. Tuzlaci s nestrpljenjem očekuju kada će nadležni podići ili objelodaniti optužnicu.

Tuzlaci žele da odgovorni za ratne zločine nad civilima budu procesuirani. Također se ne plaše da se utvrde sve

okolnosti koje konstruiše srbijanska strana o navodnim zločinima koje su činili Tuzlaci. U ovom gradu vlast je regularno djelovala cijeli rat i nije nikome dozvolila da čini zločine.

(Vehid JAHIĆ - Oslobođenje)

15.05.2007.

Fondacija «Istina-Pravda-Pomirenje»

Tekst krivične prijave protiv četvorice starješina bivše JNA a potom Vojske Republike Srpske

Fondacija

ISTINA PRAVDA POMIRENJE

ZAVNOBIH-a 11, 75000 Tuzla, Bosna i Hercegovina

E-mail: fondacija.ipp@gmail.com;

Telefon: ++ 387 61 179 463; Faks:++ 387 35 360 161

1. TUŽILAŠTVO BiH

Sarajevo

2. KANTONALANO TUŽILAŠTVO

Tuzla

Fondacija «Istina-Pravda-Pomirenje» iz Tuzle podnosi

KRIVIČNU PRIJAVU

Protiv:

1. **Novice Simića**, general-majora i komandanta Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske sa nepoznatom adresom prebivališta

2. **Mileta Dubajića**, potpukovnik JNA, rođenog u Zrenjaninu sa boravištem na nepoznatoj adresi u Republici Srbiji, prije rata bio na službi u Tuzli kao komandant Kasarne «Husinska buna», a u periodu od 1992. do 1993. komandovao jedinicama JNA, a potom Vojske Republike Srpske u zoni majevičkog ratišta – komandant Operativne grupe «Majevica»

3. **Momira Zeca**, komandant Majevičke brigade Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske sa nepoznatom adresom prebivališta

4. **Veljka Brajića**, načelnik Štaba i zamjenik komandanta 92. mtbr. JNA, a potom oficira Vojske Republike Srpske, sa prebivalištem na nepoznatoj adresi u Doboju.

Zbog osnova sumnje da su počinili slijedeća krivična djela:

5. Krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva

6. Krivično djelo povrede zakona i običaja rata

7. Krivično djelo zločin protiv čovječnosti

Opšti navodi

8. Tuzla je sve do pred agresiju predstavljala kulturni, industrijski, obrazovni, zdravstveni centar sjeveroistočne Bosne. Grad je smješten u dolini omeđenoj obroncima planine Majevice. Istorija grada seže daleko u prošlost od blizu dvije hiljade godina. Tuzla je predstavljala snažan industrijski grada u okvirima bivše Jugoslavije i predstavljala je prosperitetnu višenacionalnu zajednicu čija memorija nije zapamtila međunacionalne sukobe ni u teškim danima Drugog svjetskog rata.

9. Prema popisu stanovništva od 1991. godine Tuzla (podaci za područje opštine) je imala 131.86 stanovnika čija je nacionalna struktura bila slijedeća: Muslimani/ Bošnjaci 48 odsto, Srbi 15 procenata, Hrvati 16 odsto, a Jugoslaveni i ostali 21 procen. Cijelo vrijeme rata 1992- 1995. Tuzla je sačuvala međunacionalnu toleranciju svojih građana o čemu svjedoče i brojna međunarodna priznanja.

10. Tuzla je u proljeće 1992. godine bila u totalnom okruženju jedinica JNA, paravojnih jedinica Srpske demokratske stranke, paravojnih formacija iz Srbije kao što su Arkanovi «Tigrovi», «Beli orlovi» Šešeljevi četnici i jedinice Vojske Republike Srpske u osnivanju. Zločini tih vojski nad civilnim stanovništvom već su se u izvršeni u selu Ravno, Bijeljini, Zvorniku, Brčkom, Bratuncu, Sarajevu, Foči, Vlasenici, Višegradu, Goraždu, Bosanskom Šamcu i drugim mjestima, o čemu postoje pravosnažne presudae Međunarodnog krivičnog suda za bivšu jugoslaviju. To je i vrijeme

aktivnog djelovanja jedinica JNA u sadejstvu sa paravojnim strukturama lokalnih Srba po hrvatskim gradovima Vukovar, Dubrovnik, Zadar...

11. Odlukama Skupštine Srpskog naroda u Bosni i Hercegovini održane 12. maja 1992. u Banjaluci formirana je Vojske Republike Srpske, a za njenog komandanta je postavljen general-major Ratko Mladić. Ta paradržavna skupština donijela je Odluku o stratezijskim ciljevima srpskog naroda u Bosni i Hercegovini koja u cijelosti glasi:

«Strateški ciljevi, odnosno prioriteti srpskog naroda u Bosni i Hercegovini su:

1. Državno razgraničenje od druge dve nacionalne zajednice
2. Koridor između Semberije i Krajine,
3. Uspostavljenje koridora u dolini reke Drine, odnosno eliminisanje Drine kao granice između srpskih država,
4. Uspostavljanje granice na rekama Uni i Neretvi,
5. Podjela grada Sarajeva na srpski i muslimanski deo i uspostavljanje u svakom od delova efektivne državne vlasti,
6. Izlazak Republike srpske na more»

Ova odluka pod brojem 02-130/92 od 12. maja 1992. godine objavljena je u Službenom glasniku Republike srpske tek 26. novembra 1993 u broju 22 na strani 866.

O značaju strateških ciljeva svjedoče diskusije odgovornih rukovodilaca pobunjenih Srba na Skupštini održanoj 12. maja 1992 u Banjaluci. O tome Radovan Karadžić kaže:

«Srpska strana u Bosni i Hercegovini, Predsjedništvo, Vlada, Savjet za nacionalnu bezbjednost koje smo formirali donijela je strateške prioritete srpskog naroda, odnosno strateške ciljeve srpskog naroda, od kojih je prvi strateški cilj razdvajanje od druge dvije nacionalne zajednice, državno razdvajanje. Drugi strateški cilj je, čini mi se, koridor između Semberije i Krajine. Nema Krajine, nema Bosanske Krajine, nema Srpske Krajine, nema saveza srpskih zemalja, ukoliko ne ostvarimo taj koridor koji će nas dobro integrisati, koji će nam omogućiti nesmetan protok iz jednog dijela naše države u drugi».

A našto su sve bili spremni tadašnji predstavnici takozvane Skupštine srpskog naroda u BiH najbolje ilustruje diskusija dr Dragana Kalinića koji na toj banjalučkoj sesiji izjavljuje:

«Ja moram odmah reći, poznavajući ko nam je neprijatelj, u kojoj mjeri je on perfidan i u kojoj mjeri mu se može vjerovati sve dotle dok se on fizički ne uništi i ne slomije, što podrazumijeva, naravno i eliminisanje i likvidaciju njegovih ključnih ljudi. Ja se odmah opredjeljujem za ovu prvu opciju, ratnu opciju... Oni koji budu planirali operaciju Sarajeva, oslobađanja Sarajeva ili uništenje žive neprijateljske sile u Sarajevu, moraju da planiraju šta će sa zdravstvenim objektima. I odmah da vam kažem, ako će Vojna bolnica pasti u ruke neprijatelju, onda sam ja za to da se Koševska bolnica uništi i da neprijatelj nema gdje da se liječi».

12. Pošto je realizacije tačke 2. strateških ciljeva podrazumijevala koridor koji ide preko Tuzle i koji je sve do 15. maja 1992. bio u funkciji povezivanja tzv. Srpskih krajina i kojim su dnevno prolazile stotine vojnih vozila sa opremom, naoružanjem i ljudstvom u oba pravca, vojno i političko rukovodstvo pobunjenih bosanskih Srba je veoma brzo (15. maja 1992) prišlo realizaciji važnog strateškog cilja koji je podrazumijevao vojno osvajanje Tuzle.

13. Tokom realizacije trećeg strateškog cilja («Uspostavljanje koridora u dolini rijeke drine, odnosno eliminisanje Drine kao granice između srpskih država») došlo je do masovnih ubijanja i protjerivanja nesrpskog civilnog stanovništva u Podrinju, ali i u Semberiji. Većina protjeranih civila našla je svoje utočište u Tuzli. Do 12. maja 1992. Tuzla je prihvatila i zbrinula više od 25.000 prognanih ljudi. Do kraja rata Tuzla je prihvatila i zbrinula više od 200.000 prognanika među kojima je najviše bilo onih iz Podrinja. Ovo je iziskivalo ogromne napore oko obezbjeđenja ishrane, smještaja i zdravstvene zaštite protjeranog stanovništva što je ukupnu situaciju u okruženom gradu učinilo još dramatičnijom.

14. Ustrojstvom Glavnog štaba Vojske Republike Srpske za komandanta Istočno-bosanskog korpusa, čija je zona odgovornosti poklapala područje Semberije i Majevice, postavljen je general-major Novica Simić. Istočno-bosanski korpus je imao sjedište u Bijeljini i nastao je transformacijom komandi i jedinica 17. korpusa JNA čija je komanda bila u Tuzli, a koja se 7. maja izmjestila na ratnu lokaciju u Ugljevik.

15. Istočno-bosanski korpus bio je važan dio Vojske Republike Srpske, kojom su komandovali Ratko Mladić, kao komandant Glavnog štaba i Radovan Karadžić, u prvoj fazi predsjednik Predsjedništva Srpske Republike Bosne i Hercegovine, a kasnije predsjednik Republike Srpske i vrhovni komandant njenih oružanih snaga.

16. U periodu od 15. maja 1992., kada su jedinice JNA (od 12. maja transformisane u Vojsku Republike Srpske) i

paravojne formacije realizovale napad na Tuzlu, jedinice Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske, posebno one razmještene u rejonu Majevice, permanentno su provodile vojnu strategiju djelovanja artiljerijskih oružja po gradu Tuzli.

17. U periodu od 15.05.1992. pa do 25.08.1995. Tuzla je tučena sa 1420 projektila raznih vrsta i kalibara. Oko 90 odsto tih projektila ispaljeno je sa lokaliteta Majevice, a ostalih 10 odsto sa lokaliteta Ozren.

18. Tuzla je u tom periodu granatirana minobacačima 120 mm; haubicama 105mm, 122 mm i 155 mm; topovima 76 mm, 85 mm i 130 mm; tenkovima i raketama zemlja-zemlja tipa «Volhov», ali i kasetnim projektilima.

19. Većina projektila je ispaljivana sa Majevice – lokaliteti Ostojići, Cviljevina, Makin stan, Površnice, Ploče, Modrašnica, Kapljevica, Greda. Tenkovi su uglavnom djelovali sa puta koji povezuje Površnice sa Modrašnicom. Put se nalazi oko 10 km sjeveroistočno od centra Tuzle, na nadmorskoj visini između 600 i 700 metara što je oko 350 do 400 metara iznad Tuzle. Upravo projektilima iz tenkova sa ovog lokaliteta djelovalo se 2.12.1992 oko 12, 30 časova po mjesnim zajednicama Slatina i Batva. Tom prilikom ubijeno je 10, a ranjen 31 civil.

20. Na urbano područje grada Tuzle -naselja Batva, Bukinje i Kužići –palo je i nekoliko kasetnih projektila koji su ispaljeni sa Majevice.

21. Način granatiranja Tuzle kao i vrste ispaljenih projektila ukazuju na osnovni cilj agresora, a to je usmrtiti i raniti što veći broj civilnog stanovništva. Haubički, topovski i tenkovski projektili kojima je najčešće tučena Tuzla pripadaju skupini parčadno-rušećih projektila koji se nakon aktiviranja, zavisno od kalibra i kvaliteta čelika, rasprskavaju u prosjeku na 1000 do 1.500 parčadi od kojih oko 25 procenata ima ubitačno dejstvo.

22. Opasnost djelovanja ovakvim projektilima se uvećava zbog toga što padaju na čvrstu – asfaltnu podlogu koja nije bila u stanju da apsorbuje dijelove ubitačnih parčadi.

23. Da je granatiranje Tuzle predstavljalo sistematsko terorisanje stanovništva svjedoči i činjenica da je agresor često primjenjivao metodu ispaljivanja samo po jednog projektila u nepravilnim vremenskim razmacima od 45 do 60 minuta. Zna se da je prvi projektil najopasniji i od njega civili u urbanim zonama masovno stradaju.

24. Od ukupnog broja projektila kojim je gađana Tuzla samo 5 odsto odnosi se na selektivno djelovanje po lokalitetu Kasarne u Solini, industrijskoj zoni i releju na Ilinčici. Ostalih 95 odsto projektila ispaljeno je na urbano područje opštine.

25. Stambeni objektu u naselju Mandići gađani su (24.11.1994. godine oko 5, 20 do 23, 30) čak i sa pancirnim projektilima kalibra 130 mm koji mogu da probiju armirani beton debljine pola metra. Očigledna namjera je bila načiniti što veću štetu i dodatno zaplašiti civilno stanovništvo.

26. Pancirnim projektilom kalibra 85 mm agresor je 18.04.1995. u 11, 15 časova djelovao sa Površnica (Majevice) i tom prilikom pogodio zgradu Gimnazije i dvorište Osnovne škole Centar (nekada «Albin Herljević»).

27. Na područje grada 4.12.1993. godine pala su i četiri kasetna projektila čija je upotreba zabranjena međunarodnim konvencijama. Svaki od ovih projektila sadržavao je više od 20 bombica – «zvončića». Ove bombice, zahvaljujući kumulativnom lijevku, mogu da probiju čeličnu ploču debljine 2 cm, a detonacijom eksploziva rasturaju 400 čeličnih kuglica koje ubijaju i ranjavaju stanovništvo.

28. Na području opštine Tuzla, nakon djelovanja kasetnim bombama, ostalo je oko 350 neaktiviranih «zvončića» koje su demontirali i uništili pirotehničari Jedinice specijalne namjene za neeksplozivna ubojna sredstva – NUS.

29. Tokom granatiranja Tuzle sa položaja koji su bili pod neposrednom kontrolom osumnjičenih oficira (Novica Simić, Mile Dubajić, Momir Zec i Veljko Brajić) Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske život je izgubilo od 100 civila, a lakše i teže ranjenih bilo je više od 207. Civilne žrtve su bile svih starosnih dobi, od djece rođene 1992. do penzionera; od srednjoškolaca do radnika; od domaćica do izbjeglica koje su, prognani iz svojih gradova, utočište našli u Tuzli. Ovim žrtvama treba dodati i žrtve granatiranja Tuzle sa Ozrena, što je predmetom posebne tužbe i istražnih radnji Tužilaštva Bosne i Hercegovine, jer 25. maj 1995 kada je jedna granata ubila 71 građanina Tuzle, a teže i lakše ranila 124, predstavlja najveći zločin nad civilnim stanovništvom.

30. Građani Tuzle su stradali prilikom odlaska na posao, čekajući autobuse gradskog saobraćaja, prilikom ispraćaja poginulih i umrlih (sahrane), a neki čak i u svojim kućama i stanovima. Iz navedenog je jasno da je osnovni cilj Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske bilo terorisanje cjelokupnog civilnog stanovništva Tuzle i nanošenje što veće štete. Zbog svega toga stanovništvo je živjelo u stalnom strahu i napetosti.

31. U nekoliko navrata granatiran je i kompleks hemijske industrije sa očiglednom, namjerom da se izazove havarija sa nesagledivim posljedicama, jer su u rezervoarima bile stokirane velike količine otrovnih materija, a ta činjenica je bila dobro poznata osumnjičenim licima (Informaciju o mogućim posljedicama djelovanja po kompleksu hemijske industrije Komandi 2. vojne oblasti na ruke general-pukovnika Milutina Kukanjica uputio je, 8.4.1992. pod brojem 01/4-7/92., Savjet za narodnu odbranu Skupštine opštine Tuzla. Tom informacijom komanda 2. vojne oblasti je

informisana o količinama opasnih materija koje se nalaze stokirane u neposrednoj blizini grada: 1200 tona hlora, 500 tona propilena, 150 tona propilen-oksida, 150 tona ktilen-oksida, 350 tona lakog benzina, 350 tona toluena i 30 tona DNT-a)

32. Tokom djelovanja artiljerije Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske pričinjena je i značajna materijalna šteta na stambenim, privrednim i poslovnim objektima i gradskoj infra-strukturi.

33. Suprotno Ženevskim konvencijama artiljerija Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske djelovala je i po objektima Univerzitetsko-kliničkog centra na Gradini

34. Sve vrijeme na koje se odnosi ova krivična prijava u Republici Bosni i Hercegovini i na teritoriji bivše Jugoslavije postojalo je stanje oružanog sukoba.

35. Sve vrijeme na koje se odnosi ova krivična prijava Novica Simić, Mile Dubajić, Momir Zec i Veljko Brajić su kao pripadnici Vojske Republike Srpske bili dužni da se pridržavaju zakona i običaja koji regulišu vođenje rata, uključujući i Ženevske konvencije iz 1949.

36. Novica Simić, Mile Dubajić, Momir Zec i Veljko Brajić snose individualnu odgovornost za zločine za koje se terete u krivičnoj prijavi. Individualna krivična odgovornost koja im se pripisuje ovom krivičnom prijavi jeste odgovornost za počinjene zločine koji se navode u Prilozima. Sva djela i propusti koji se terete kao zločini protiv čovječnosti bili su dio rasprostranjenog, sistematskog ili napada velikih razmjera na civilno stanovništvo Tuzle u periodu od 15. maja 1992. do 25.8.1995. godine

37. Otprilike 12. maja 1992. godine, ili približno tog datuma, Novica Simić je postavljen za komandanta Istočno-bosanskog korpusa na kojoj dužnosti je ostao sve do kraja 1995. godine.

38. Novica Simić snosi individualnu krivičnu odgovornost za planiranje, poticanje, naređivanje, izvršavanje ili na drugi način pomaganje i podupiranje planiranja, pripreme ili izvođenja kampanje granatiranja civilnih ciljeva Tuzle te za niže navedena djela koja su počinili pripadnici njegovih snaga i osobe pod njegovom komandom.

39. Novica Simić, kao komandant Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske, takođe snosi individualnu krivičnu odgovornost za postupanje onih podređenih osoba u odnosu na koje je on bio u nadređenom položaju. Novica Simić je odgovoran za djela i propuste svojih podređenih jer je znao ili imao razloga da zna da će njegovi podređeni počiniti takva djela, ili da su ih počinili, a on nije preduzeo razumne korake da spriječi takva djela ili da kazni počinioce. Zbog toga što nije preduzeo radnje koje je trebao preduzeti kao osoba u nadređenom položaju, Novica Simić je odgovoran za djela i propuste koji se navode u Prilozima.

40. U svakoj tački ove krivične prijave kojom se Novica Simić sumnjiči za zločine protiv čovječnosti, navedena djela i propusti bili su dio rasprostranjenog ili permanentnog ili napada širokih razmjera usmjerenog protiv civilnog stanovništva Tuzle.

41. U svakoj tački ove krivične prijave kojom se Novica Simić sumnjiči za kršenje ratnog prava ili običaja, ta djela i propusti bili su usmjereni protiv civilnog stanovništva Tuzle.

42. Kao komandant Istočno-bosanskog korpusa Vojske Republike Srpske, Novica Simić je svoje starješinstvo i efektivnu kontrolu nad snagama koje su sačinjavale Istočno-bosanski korpus i bile mu pripojene i/ili snagama pridruženim VRS-u vršio i pokazivao, između ostalog, izdavanjem zapovijesti; planiranjem i provođenjem vojnih dejstava, potpisivanjem dnevnih izvještaja od podređenih jedinica.

43. Dok je Novica Simić bio komandant Istočno-bosanskog korpusa jedinice u sastavu tog korpusa i pridružene snage i/ili snage povezane sa Vojskom Republike Srpske pod efektivnim nadzorom Novice Simića provodile su kampanju granatiranja civilnog stanovništva u Tuzli.

44. Navodi svih tačaka krivične prijave odnose se na ukupnu kampanju planiranja napada, napad na grad, granatiranje i djelovanje protiv civilnog stanovništva, ali s obzirom na razmjeru tog zločina Prilozi u ovoj krivičnoj prijavi navode samo reprezentativan broj pojedinačnih incidenata u cilju konkretnosti krivične prijave.

45. U predmetno vrijeme Novica Simić, Mile Dubajić, Momir Zec i Veljko Brajić su bili dužni da se pridržavaju pravila i običaja koji reguliraju vođenje rata.

Osnovi sumnje

46. Postoje osnovi sumnje da su Novica Simić, Mile Dubajić, Momir Zec i Veljko Brajić, kao komandant Vojske Republike Srpske, odnosno Istočno-bosanskog korpusa, odnosno 92. mtbr brigade JNA, a potom komandant Operativne grupe «Majevisa» Vojske Republike Srpske, u periodu naznačenom u ovoj krivičnoj prijavi izdavali naređenja i nisu preduzimali nikakve mjere protiv podređenih koji su izdavali naređenja o granatiranju Tuzle, kojom prilikom su pričinjena brojna ubistva, ranjavanja i nanesena štete na stambeno-poslovnim objektima, preduzećima i komunalnoj infrastrukturu kako slijedi:

P R I L O Z I

1992.

15. maj

Prilikom realizacije planiranog vojnog osvajanja Tuzle od strane jedinica Vojske Republike Srpske, JNA i srpskih paravojnih jedinica život su izgubila 53 lica (49 pripadnici vojne kolone i 4 pripadnika policije OSUP-a Tuzla), a ranjeno je i bolnički ili ambulantno tretirano 60 lica (Podaci UKC-a Tuzla)

16. maj

Od zadobijenih povreda u bolnicu primljen Emir Malohodžić. Preminuo 5. juna U Bolnici preminuo teško ranjeni Fuad Mehinović

20. maj

Prilikom granatiranja grada sa lokaliteta Majevice u naselju Sepetari ranjena (povrede glave i stomake) Alema (Ibrahim) Sadiković (22.03.1962). Liječana u UKC-u Tuzla. Na istom mjestu ranjena je i Mediha (Sead) Sadiković, udata Hajdarević (2.04.1981), Alemina kćerka. Povrijeđena joj lijeva nadkoljenica. Liječena na UKC-u Tuzla

21. maj

Oko 13, 30 ispaljeno 30 granata sa lokaliteta Požarnice i Čaklovića. U Slavinovićima ubijena Hatidža Rizvanović, a još 10 osoba povrijeđeno.

25/26 maj 1992.

Granatirano naselje Sjenjak i tom prilikom uništeno 10 motornih vozila i pričinjena znatna materijalna šteta na obližnjim stambenim i trgovačkim objektima.

9. juni:

Pogođena Infektivna klinika. Granatiran Dragodol. Ubijena Almasa Omerčić.

10. jun

Prilikom granatiranja grada oko 9, 30 sa lokaliteta Piperi (Majevice) na licu mjesta ispred svoje kuće u naselju Mejdan ubijena Mejra Kalfić (06.04.1938). Sahranjena na mezarju Kalebići. Na istom lokalitetu (Mejdan br.14) i u isto vrijeme teško povrijeđen Jasmin Brkić (24.03.1991.). Desna nadkoljenica uništena 90 odsto. Liječan na Kliničkom centru u Ljubljani. Rješenjem Centra za socijalni rad Tuzla broj UP-I-085-534-62/02 utvrđeno tjelesno oštećenje od 60 procenata

11. juni:

Sa lokaliteta Majevice neprijatelj djelovao po gradu oko 8, 00. Granate pale na urbano područje - Mjesna zajednice Kula. Prilikom granatiranja grada ubijeni Muhamed Selimović, izbjeglica iz Gornje Tuzle, Afan Nalić (1.4.1964) (nakon pada prve granate istrčao iz svoje kuće da pomogne ranjenicima, a onda je pala i druga granata od koje je poginuo) i Mirsada Kamerić. Teško su ranjeni: Atif Kamerić, Muhamed Jogunčić, Senada Muratović, Selma Tarović, Edin Omerdić, Franjo Nikić, Ferida Osmić, Hatidža Omerašević i dr Jasmin Delić, koji je pokušao da pomogne ranjenim. Lakše su ranjeni: Fahrudin Jusufi i Alen Kamerić

12. jun Prilikom granatiranja grada ubijena Zineta Fifer, a teško ranjena Aiša Mešanović koja je preminula 14. juna.

18. jun Prilikom artiljerijskog djelovanja po gradu ubijeni Ismet Muslimović i Jasmin Softić.

21. juni: Oko 14, 00 granatirana Tuzla. Ubijeni Zinka Tifić, Enisa Mitrović i Milica Terzić. Ranjeni su Ranko Mitrović, Safet Trle i Fehrija Alibašić.

23. jun Prilikom granatiranja grada ubijeni Rado Nikolić, Vaskrsije Jovičić, Mevludin Đedović, Adem Dugalić, Admir Mujkanović i Zikret Brković

26. juni Prilikom granatiranja grada teško ranjen Amer Handanović (1973). Primljen na Hiruršku kliniku. Preminuo sutradan

27. jun Prilikom granatiranja grada teško ranjen Drago Ćazić (1928) – umro 5. jula.

28. jun Prilikom granatiranja Tuzle ubijeni Sead Alečković, Abaz Bijedić, Alija Nukić

1.jul Prilikom granatiranja grada ubijena Zilija Avdić, a teško ranjen Mehmed (Mehe) Fačić (1947) – umro 5. jula

4. jul Prilikom artiljerijskog djelovanja po gradu ubijen Admir Džagić (1970).

6. jul Prilikom granatiranja ubijeni Ševala Mujaković i Husein Arapović (1967) Teško ranjen u bolnicu primljen Muhamed Pozderović. Preminuo 7. jula

8. jul Prilikom granatiranja Tuzle ubijen Hazim Fazlić.

12. jul Prilikom granatiranja Tuzle ubijena Zejneba Kumrić (1959) izbjeglica iz Srebrenice.

10. jul Prilikom granatiranja ubijen Milan Janković.

22. jul Prilikom granatiranja Tuzle ubijen Nedžad Selimović (1956)

27. juli: Prilikom granatiranja istočnog dijela Tuzle ubijena djevojčica Edina Lolić. Tom prilikom ranjeni su Osman Salihović, Suada Huremović, Sanela Arnaut, Sanela Ibrahimović, Hanka Muminović, Meho Nakičević, Fazlija Delić, Jusuf Mešanović, Rašid Mutapčić, Nedžad Djedović i Suad Krapinac

4. august Nakon granatiranja Tuzle u bolnicu primljena teško povrijeđena Mevlida Hodžić. Preminula pod zadobijenih povreda 10 augusta.

6. august Nakon granatiranja grada na Hirurgiju primljen teško povrijeđeni Salih Hadžiselimović. Preminuo 16. augusta.

9. august Nakon granatiranja Tuzle u bolnicu primljena teško ranjena Hanifa Kovačević. Umrla od zadobijenih povreda 11. augusta.

14. august Prilikom granatiranja grada u Ši Selu, Ulica Đure Đakovića br. 20, na licu mjesta ubijena, u vlastitoj kući, Fatima (Sulejman) Bećirović (25.11.1961.) Sahranjena je na mezarju Goli brijeg. Tom prilikom ranjen je i njen otac Sulejman Bećirović, a neposredni svjedok je bila Sevleta Bećirović. Istog dana zbog granatiranja smrtno je stradao i Selmir Smajlović.

16. august Prilikom granatiranja ubijena Ljiljana Marjanović iz Gornje Lipnice, zaselak Marjanovići

17. august Zbog teškog ranjavanja prilikom granatiranja grada na Ortopediju primljen Izet Suljić iz Tuzle. Preminuo od zadobijenih povreda 18. augusta.

20. august: Granatiran grad. Ubijeni Anto i Mira Pečenko. Mira preminula 22. augusta. Na Hirurgiju, teško ranjena, primljena Mirjana (Grahilovski) Imamović (1952) iz Tuzle. Preminula istog dana..

21. august Prilikom granatiranja grada ubijeni Adem Muratović (1933), Refik Alijić, Nedžad Altumbabić, Fehim Avdić (1954), Adem Dugalić,

26. august Granatiran grad. Poginuo bračni par Vera i Leo Mott.

10. septembar Oko 15, 00 granatirana Tuzla sa lokaliteta Kadijina česma na Majeveci. Granata pala iza zgrade Omladinskom doma. Četri lica poginula: Sead Sprečić, Danica Čekanović, Rizah Guber i Nura Topalović. Lakše i teže ranjeno 20 lica.

15. oktobar Prilikom granatiranja grada sa lokaliteta Majeveci na svom kućnom pragu (naselje Ši Selo – Vukovarska br.8) ubijena je Esma (Husein) Šljivić (15.07.1966) – granata aktivirana na rogu njene kuće.

16. oktobar Sa lokaliteta Kicelj (Majeveci) granatiran grad oko 14.50. Granate pale na lokalitet kod zgrade nekadašnjeg Doma armije. Ubijeni Begajet Ahmetović, Osman Kupinić i neidentifikovana žena. Ranjeni su Ivica Kantar, Faris Ovčina, Ana Mosković, Asim Vrtagić, Miloš Jurković, Štefko Šimić i Omer Bojkić.

18. oktobar Granatiran bolnički kompleks na Gradini

6. novembar Sa lokaliteta Kicelj (Majeveci) granatirana Tuzla. Granata eksplodirala u centru grada, kod Pozorišta. Ubijen Branko Grabovica. Tri lica povrijeđena.

7. novembar Granatirana Tuzla. Ubijeni Zehra Pašić (1962), Nevenka Ostojić i Hajrudin Hadžić (13.3.1955) Ranjeni Fikret Ibršimović, Admir Hadžić (1979), Enisa Hadžić (1981) Jasmin Hadžić (1976), Zlata Hadžić, Milorad Janjić, Hasan Altumbabić i Mustafa Jakubović.

16. novembar Granatirana Gornja Tuzla. Ranjen Mehdin Tahirović

23. novembar Granatirana Gornja Tuzla. Ubijena Senada Osmanović

28. novembar Prilikom granatiranja grada (lokalitet Brčanska Malta) teško je ranjen i istog dana u bolnici preminuo Mirsad (Salih) Memić (8.3.1975.) Svjedoci njegovog stradanja su Šuhrija Butković i Pašan Mujkanović, oba iz Tuzle. Na istom lokalitetu na licu mjesta smrtno stradao Damir (Alija) Muharemović (11.05.1975). Sahranjen na mezarju Kula.

2. decembar Tenkovske granate ispaljene sa lokaliteta Vis-Gavranić (Majeveci) (azimut oko 62 stepena) oko 12, 50 pale su u naselje Slatina i ispred zgrade u Rudarskoj ulici broj 10 (zgrada poznata kao «Zenica») Tom prilikom ubijeni su: Daniela Miholić (1969), Šefika Bajić (1949), Amir Mujačić (1949), Amel Žunić, Ivica Bajtal, Emira Sarajlić (1953) i njeno dijete rođeno 1992., Milena Ljubojević (1957), Blagoje Jović (1938), Hasnija (Alija) Jusufović (21.10.1960 – teško ranjena preminula je 9.12. iste godine i Faruk Šakambeta. Tom prilikom ranjeno je oko 30 lica.

12. decembar Granatirana Gornja Tuzla. Ranjena 4 lica.

1993.

Januar '93 Prilikom granatiranja Gornje Tuzle ranjen Muharem Sulejmanović

Februar '93 Prilikom granatiranja ranjeni su Nusret Halilović (1975), Mostarska ulica, Tuzla, Sanja Stević (1973), Slavka Mičića br. 13. Tuzla.

19. februar Prilikom granatiranja bolničkog kompleksa Gradina oko, 10, 20 sati (projektili ispaljeni sa lokaliteta Kadina česma (Majevica) ranjeni su Hidajet Kolak (1976) iz Banovića, ranjen u bolničkom krugu i Dobrinka Marković (1941), ranjena na radnom mjestu u Bolnici Gradina.

Mart '93 Prilikom granatiranja povrijeđeni su Džemila (1932) iz Gornje Tuzle, Hasan Karanović (1931) iz Gornje Tuzle i Edin Hasanović (1977) iz Tuzle

18. april Prilikom granatiranja grada oko 14, 00 ubijen Edin Dedić (1.1.1970)

21. april Prilikom granatiranja Gornje Tuzle teško ranjena Fatima Ajdaslić (21.02.1929). Mišljenjem Instituta za ocjenjivanje radne sposobnosti Sarajevo broj 08-533-351 od 23.04.2002. utvrđen je 100 procentna invalidnosti II grupe. Takođe, prilikom granatiranja ranjeni Anto Andrić (1933) i Ibrahim Berbić (1915) i Konstantin Rosić (1926)

5. maj Prilikom granatiranja ubijeni bračni par Ivica i Aida Šimić (Stupine B4/3), a ranjeni su Alen Šimić, dijete (Stupine B4/3), Emina Mandžukić (1934), Ademir Babić (1984), Emin Vehabović (1988) i Šefik Hodžić (1949) svi iz Tuzle.

5. maj Sa lokaliteta Gavranić (Majevica) granatirana Tuzla oko 20, 05 sati. Granate pale na u naselju Stupine.

9. jun Sa Majevice u vremenu od oko 20, 25 sati djelovala artiljerija po Gornjoj Tuzli.

Juni '93 Prilikom granatiranja povrijeđeni su Almir Avdić (1982), Tuzla, Atifa Jašarević (1936), Tuzla, Božana Bošnjaković (1923), Simin Han, Mirza Čatibušić (1981), Gornja Tuzla i Faruk Čatibušić (1986), Gornja Tuzla.

2. august Sa lokaliteta Greda (Majevica) oko 14, 55 neprijateljska artiljerija djelovala po Brčanskoj Malti – prodavnica Fidelinka.

6. oktobar Prilikom granatiranja grada ubijen Muharem Feukić na licu mjesta, a ranjeni su Feukić (Muharem) Jasmin (1988) i majka Jasminova ranjena u ruku sa tri gelera.

1994.

13 januar Sa lokaliteta Greda (Majevica) u 14, 57 neprijatelj djelovao po gradu. Granate pale ispred Omladinskog doma i kod Centra

15. januar Iz šireg regiona Majevica neprijateljska artiljerija djelovala po gradu u sedam (7) navrata sa različitim intenzitetom: 5, 18 (dvije granate), 9, 25 (dvije granate), 10, 35 (dvije granate), 12, 25 (jedna granata), 15, 05 (jedna granata), 18, 25 (jedna granata i 21, 30 (jedna granata). Granate pale na urbane dijelove Tuzle.

16. januar Sa šireg majevičkog platoa po gradu djelovala artiljerija u četiri (4) navrata: 10, 22 (jedna granata), 13, 51 (jedna granata), 19, 10 (jedna granata) i 22, 03 (jedna granata). Granate su pale na uže gradsko jezgro što nedvosmisleno potvrđuje namjeru neprijatelja da nanese što veću štetu civilnom stanovništvu.

21. januar Prilikom granatiranja grada ubijena Dževida Feukić (1958)

23.januar Prilikom granatiranja grada (artiljerija djelovala sa lokaliteta Ploče (Majevica) granate pale na lokalitet pijace na Brčanskoj Malti u 16, 40. Tom prilikom ubijeni su Vahida Čičak, Elvira Jamaković (1971), Nazif Sefedini, Nuseret Hrnjić,

25. januar Prilikom granatiranja Tuzle sa lokaliteta Ploče (Majevica) granate su u 14, 55 pale na lokalitet raskrsnice kod Udruženje poduzetnika, preko puta Međunarodna galerije portreta). Tom prilikom ubijen Alis Hadžihrustić (11.02.1976.). Vozilom UNPROFOR-a prebačen na KMC gdje je pao u komu. Preminuo je 30.01.1994. Sahrnjen na mezarju Borić Na istom lokalitetu i u istom trenutku smrtno stradao Mevludin Huskić (1958) i njegov sin.

20. februar Sa šireg platoa Majevica u 9, 20 neprijateljska artiljerija djelovala po gradu. Granate su pale kod Pivare.

9. mart Sa lokaliteta Majevica u 16, 30 neprijatelj djelovao po gradu. Granate pale na gradsko jezgro. Ubijen Sead Smajić (7.4.1950) – granata pogodila stan. Na istom mjestu poginuo njegov sin, a ranjena supruga i stariji sin.

10. april Sa lokaliteta Gavranici (Majevica) neprijatelj u 17, 40 djelovao po gradu. Granate pale na raskrsnicu ispred prodavnice «Crveni 7».

21. april Prilikom granatiranja grada ubijen Jusuf Hamidović

1.maj Prilikom granatiranja ubijena Nataša Čvrljak (1971)

11. maj Prilikom granatiranja lokaliteta Brčanska Malta – Pijaca ranjeni su Himzo Hodžić (1934), Mulaga Jahić (1941), Šefik Bučaj (1934), svi iz Tuzle i Osman Tinjić iz Humaca. Ubijen je Hajrudin Baraković, čuvar na Velikoj pijaci.

22.maj Prilikom granatiranja Mjesne zajednice Gornja Tuzla ubijena je Vezira (Fehro) Selimović (1962), a ranjeni su Hamdija (Muharem) Selimović (1958), Suada (Muharem) Mehinović (1961), Muhamed (Muharem) Mehinović (1957) svi iz Gornje Tuzle.

14. jun Prilikom granatiranja Gornje Tuzle ranjena Ramiza Mehanović iz Gornje Tuzle

7. jul Prilikom granatiranja povrijeđena su slijedeća lica: Sakib Kurbašić- teža povreda, B.Parovića 13, Tuzla; Jusuf Suljkanović (1952) –lakša povreda, radnik UniverzitetaTuzla; Zlata Kuduzović (1951) frizerka, Tuzla. Teško ranjen u glavu Suljo Džaferagić. Preminuo 23.8.iste godine u 26-oj godini života.

23. jul Sa šireg lokaliteta Majevica u 12, 30 neprijateljska artiljerija djelovala po gradu. Granate pale u Rudarskoj ulici. Prilikom granatiranja povrijeđen u naselju Stupine Ilija Kerkez (1927), A. Herljevića 8, Tuzla i Rasema Ahmić (1947) iz Tuzle

3. august Prilikom granatiranja ranjeni su Jasmin Dropić (1979) iz Tuzle (Sjenjak), Adem Vehabović (1941) iz Tuzle (Moluhe), i Ibrahim Vehabović (1970) iz Tuzle (Moluhe) i Sabahudin Vehabović (1973) iz Tuzle (Moluhe – Peje Markovića 157), Dževad Memić (1971), P. Markovića, Tuzla; Sead Šehić (1935), Tuzla

6. novembar Prilikom granatiranja Gornje Tuzle ranjena Fatima (Huseina) Mehić (1943) Abdulah Jašarević (1978), Rizo (Juso) Osmanović (1965) i Mirsada (Ismet) Berberović, iz Gornje Tuzle

8. novembar Prilikom granatiranja povrijeđen Senad Husanović (1977), učenik iz Tuzle, Munib (Osman) Joldić (1937) ranjen na lokalitetu Drežnika oko 15, 30; Senad (Ševalija) Husanović (1977), učenik, Zenička 92, Tuzla ranjen prilikom granatiranja u 14, 40. Prilikom granatiranja u 14, 30 ubijen je na lokalitetu Hudeč Damir (Fadil) Plavšić (1972), Zenička 49, Tuzla

15. novembar Iz šireg regiona Majevica neprijatelj djelovao svojom artiljerijom po gradu u 11, 00. Granate pale na područje Mjesne zajednice Paša Bunar. Prilikom granatiranja Tuzle ubijen je Sakib (Nazif) Babović (1930), a ranjeni su Mersad (Sakib) Babović (1963), Ademir (Ćazim) Babović (1964) i Nezira (Muharem) Bektić (1936) svi iz Tuzle.

16. novembar Sa šireg prostora Majevica neprijateljska artiljerija djelovala po gradu u 21, 50. Granate pale u naselje Solina. Ubijen Azem Selimović.

17. novembar Sa šireg prostora Majevica neprijatelj djelovao po gradu svojom artiljerijom u 11, 08 sati. Prilikom granatiranja u blizini Hotela «Bristol» - Ulica Valtera Perića, ubijena Zarifa (Ejub) Hašimović, rođena u Teočaku, prognanica nastanjena u Tuzli.

18. novembar Prilikom granatiranja grada oko 18, 00 sa šireg lokaliteta Majevica (granate su pale na lokalitet Mjesne zajednice Kula) ubijeni su: Enes (Ismet) Hodžić (1982) iz Tuzle i Asmir (Asim) Hodžić (1972) iz Tuzle. Ranjeni su Hasan (Zejnil) Zejnilović (1948), Muhamed (Ohran) Husienović (1943) – ranjen kod Mljekare i Ismet (Redžep) Hodžić (1954) svi iz Tuzle.

22.novembar Sa majevičkih položaja u 21, 00 po Tuzli djelovala neprijateljska artiljerija. Granate pale u naselje Solina i Brčanska Malta. Ubijen Suad Đelilović.

1995.

13.april Prilikom granatiranja grada –lokalitet raskrsnice u Crvenim njivama – ranjeni su Mirza (Mustafa) Hajdarević (1984), Mirela (Mustafa) Hajdarević (1985), Melina Hajdarević (1986) i Mevla Kalesić (1935).

8.maj Iz šireg regiona Majevica neprijateljska artiljerija djelovala u 11, 30 po gradu. Granate pale na Trg slobode kod nekadašnje zgrade «Barok». Prilikom granatiranja grada ranjeni su Jasminka Kulaglić (1962)-mjesto ranjavanja Solina, Ramiz Ramić (1924), Mustafa Mujić (1958), svi iz Tuzle, Munib Bečić (1946), prognanik iz Bratunca, Džemila Šišić (1936) prognanica iz Sapne, Haso Karanović (1928), prognanik iz Koraja, Abdulaziz Hasić (1975), prognanik iz Zvornika, Haša Jahić (1940), prognanica iz Sapne, Zaim Hanečević iz Živinica, Ramiz Džafić, iz Tuzle, Muris Osmanović (1968), prognanik iz Bratunca i Ibrahim Bećirević (1950) iz Tuzle.

9. maj Iz šireg regiona Majevica djelovala neprijateljska artiljerija po gradu u dva navrata: 13, 30 i 16, 30 časova. Granate padale u ulici P. Miljanovića i naselje Solina. Prilikom granatiranja grada – lokalitet Hendek, Ulica Fra Grge Martića 12 – ranjeni su Sanja Paočić (1950), Tamara Paočić (1992), Ekrem Mujkanović (1934), Desa Mujkanović (1937) svi iz Tuzle

11. maj Iz šireg regiona Majevica neprijatelj djelovao po gradu u 13, 25 sati. Prilikom granatiranja grada na lokalitetu kod Socijalnog osiguranja – Slastičarna «Kod Šaćira» ubijeni Hamdija Jelkić i Nedžad Gluhić, a ranjeni su Midhat Muminović (1934), Jasmina Avdić (1952), Ramiz Saltić (1950) svi iz Tuzle i Sefida Mustafić (1960), prognanica iz Vlasenice, nastanjena u Đurđeviku-Živinice.

25. maj Jednom granatom ispaljenom sa Ozrena u centru Tuzle ubijen je 71 gradjanin, a ranjeno vise od 120. Nakon Srebrenice to je najveće stradanje civila u proteklom ratu i koje jos uvijek nije procesuirano pred domacim pravosuđjem.

28. maj Prilikom granatiranja grada na licu mjesta (autobuska stanica «Kod Lovca», preko puta Muzičke škole) ubijen Pero Pekić (18.06.1935). Sahranjen na groblju Trnovac.

1. jun Iz šireg regiona Majevica naprijatelj djelovao svojom artiljerijom po gradu u dva navrata: 7, 30 i 15, 00. Granate pale u Gornju Tuzlu

16. jun Prilikom granatiranja grada ranjeni su Emira Sulejmanović (1960), Štefko Simić (1953) i Muhamed Sejrančić (1975) svi iz Tuzle.

18. jul Iz šireg regiona Majevica neprijateljska artiljerija u 20, 25 djelovala po gradu. Prilikom granatiranja centra grada (lokalitet između bivšeg Aero-kluba i Robne kuće «Elma») ubijena je Fatima (Šaćir) Zoletić (28.08.1937). Sahranjena je na mezarju Tušanj. Ranjeni su: Emina Grgurić (1956), Irena Grgurić (1992), Pašaga Žunić (1950), Abdulah Kadribašić (1977), Amir Atić (1976), Refija Topčić (1973), Pero Trišić, Elvedin Ahmetović (1980), Sanja Žunić (03.01.1986) i Džemal Šemsudinović (1931), svi iz Tuzle.

13. august Iz šireg regiona Majevica neprijateljska artiljerija djelovala po užem gradskom jezgri u 13, 00 sati.

25. august Prilikom granatiranja grada na kućnom pragu ubijen Mevludin Halilović

Dokazni materijal:

1. Transkript telefonskog razgovora između Milana Dubajića i Seada Avdića
2. Fotokopije potvrda o smrti UKC Tuzla za navedene žrtve
3. Dokumentacija Opštinskog štaba civilne zaštite Tuzla
4. Ratni dnevnik Sejfudina Vrabca, pirotehničara specijaliste
5. Video-snimci posljedica granatiranja grada

Svjedoci:

1. dr.sci. Sejfudin Vrabac, red. prof. Rudarsko-geološko-građevinskog fakulteta Univerziteta u Tuzli, tokom rata pripadnik Jedinice specijalne namjene za neeksplozivna ubojna sredstva Opštinskog štaba Civilne zaštite Tuzla
2. Svi ranjeni navedeni u Prilogu

Predsjednik Upravnog odbora
Fondacije «Istina-Pravda-Pomirenje»
Sinan Alić

U Tuzli, 14. maja 2006.

Prijave protiv zlikovaca Više javno tužilaštvo Tuzla, 29. juni 1992.

City on a grain of salt. Tuzla means a place of salt and it lays on top of the salt lake. It is suspected it has been there for around 7000 years as one of the oldest places in Europe.

© 2010. auuuu.com